Od autora bestsellerů
Mráz, Kruh a *Tma*

BERNARD

MINER

ZKURVENEJ PŘÍBĚH

Zkurvenej příběh

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z
NAKLADATELSTVÍ

Bernard Minier
Zkurvenej příběh – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Obsah

Před začátkem 15

JEDNA

1. Trajekt 23
2. Jako tichý smyčec 33
3. Království 46
4. Penceyho střední škola 72
5. Banánový slimák 84
6. Před dvěma měsíci 90
7. Výslech 95
8. Vzkaz 113
9. Před dvanácti dny 123
10. Doupě 139
11. Puzzle 148
12. Nespavost 157

13. Před jedenácti dny 162
14. V lese 176
15. Roztančené hvězdičky 208
16. Před deseti dny 211
17. Adopce 218
18. Rubikon 227
19. Před týdnem 248
20. Diablo 253
21. Cesta zpátky 262
22. Pohřeb 267
23. Rozhovor 292
24. Noc 298
25. Oči a uši 308
26. Michelle/Meredith 315

DVĚ

27. Kamery 335
28. Clcdjkdoieç_'hj"2 341
29. Rezervace 359
30. Start 371
31. Mlha 381
32. Skladiště 389
33. Maják 403

34. Dron 425
35. Útěk 431
36. V bouři 452
37. Blondýnka ve větrovce po půlnoci 461
38. Lety a přelety 473
39. Sám 498
40. Halloween 512
41. Los Angeles 538
42. Spolu 563
43. Probuzení 578
44. „Nastup si!“ 579
45. Na volném moři 581
Po konci 600
Poděkování 613

BERNARD MINIER

ZKURVENEJ PŘÍBĚH

PŘEKLAD JIŘÍ ŽÁK

Přátelům z dětství

Všichni, kdo dobře znají geografii Severní Ameriky, vědí, že jméno Washington je spojeno s hlavním městem USA na východním pobřeží (district Columbia) a se státem Washington, v němž se odehrává náš příběh a který leží na severozápadě USA.

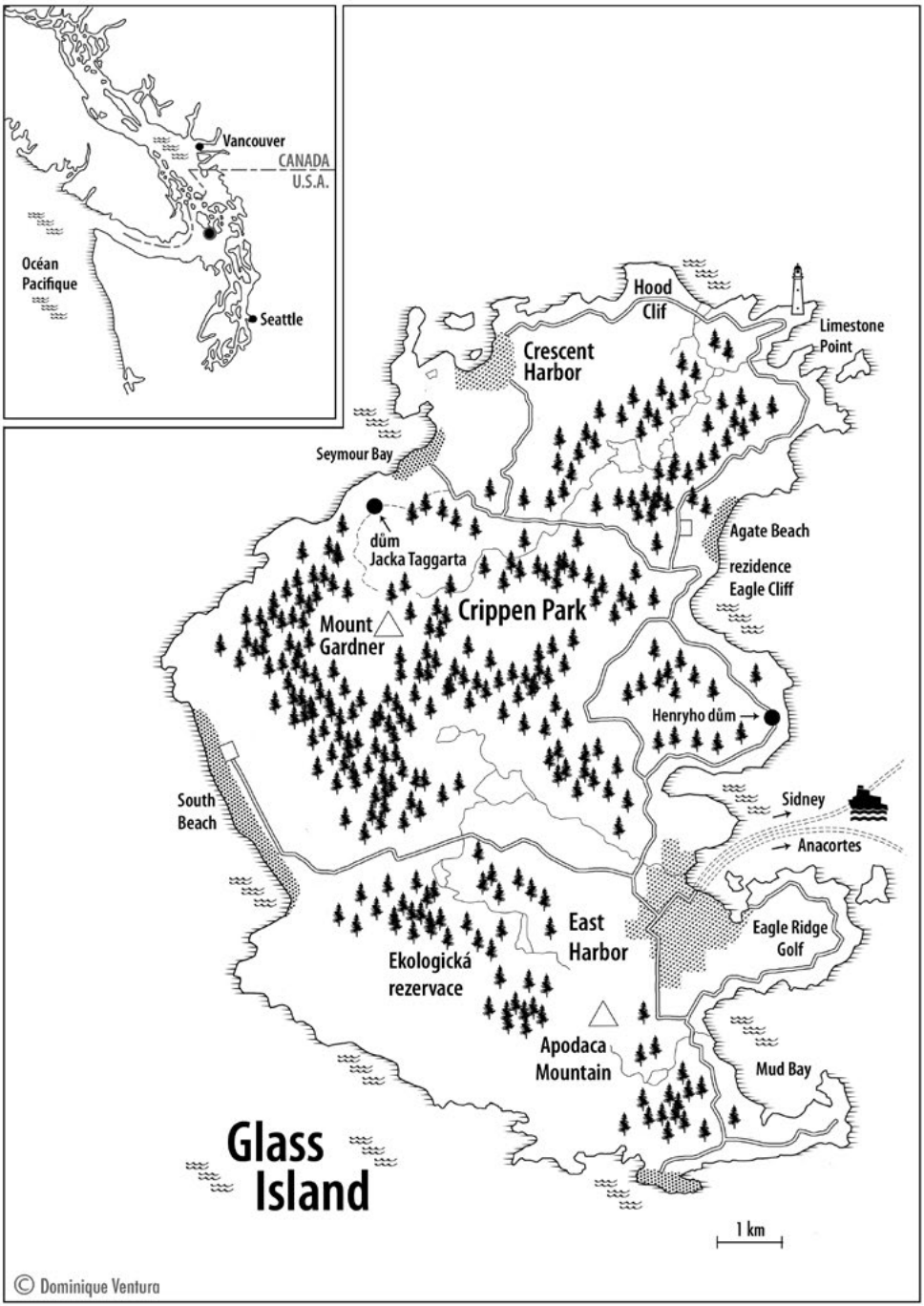
Vancouver
CANADA
U.S.A.
Océan
Pacifique
Seattle
Hood
Clif
Limestone
Point
Crescent
Harbor
Seymour Bay
dům
Jacka Taggarta
Agate Beach
rezidence
Eagle Cliff
Mount
Gardner
Crippen Park
Henryho dům
South
Beach
Sidney
Anacortes
East
Harbor
Eagle Ridge
Golf
Ekologická
rezervace
Apodaca
Mountain
Mud Bay
Glass
Island
1 km
© Dominique Ventura

Na začátku je strach.

Strach, že se utopím.

Strach z ostatních – z těch, kteří mě nenávidí, a z těch, kteří chtějí mou kůži.

A taky strach z pravdy.

Na začátku je strach

Na ostrov se nikdy nevrátím, i kdyby přišla k mým dveřím zazvonit Jennifer Lawrencová osobně a prosila mě, abych se tam vrátil, tak to nikdy neudělám.

A ještě vám musím říct jedno: To, co vám budu vyprávět, vám bude připadat neuvěřitelné. Netvrdím, že to není banální příběh. To ne. Je to zkurvenej příběh. Jo, *zkurvenej příběh…*

Abych vás navnadil, popíšu vám následující obraz: Z propasti se k nebi vynoří bílá ruka s roztaženými prsty a pak definitivně zmizí ve vlnách. Když se od té strašidelné ruky vzdaluji, všude kolem sténá vítr a do očí mě bičuje jemný déšť. Snažím se plavat, třímetrové vlny s napěněnými hřbety mě přitom zvedají a unášejí k ostrovu. Kašlu, škytám, třesu se a jsem napůl utopený.

Na začátku je strach

Další obraz: Barák v plamenech, já před ním klečím, pláču, řvu jako hysterka a tmu všude kolem rozřezávají policejní majáčky.

A ještě něco vám řeknu, i jemu to řeknu. Vím, že mi nebudete věřit. Nemůžu se vůbec divit. A přesto se to stalo.

Přesně takhle.

Sedí v křesle a pozoruje mě svým temným pohledem. Je vysoký a úctyhodný. Jeho černé sako muselo stát víc, než kolik já mám na účtu. Právě se podíval na hodinky. Mlčí. Kolik mu je? Pětačtyřicet? Padesát… Patří k těm mužům, kteří se musí líbit ženám.

„Kde mám začít?“ zeptám se ho.

„Na začátku,“ odpoví. „To bude nejlepší.“

„Kolik mám času?“

„Kolik budeš chtít, Henry.“

„Dobře,“ řeknu. „Samozřejmě mi nemusíte věřit.“

Neřekne nic. Nedá na sobě nic znát. Ten muž je můj otec… Má pravdu: Vraťme se tam, kde to všechno začalo…

…vraťme se na začátek.

Před začátkem

Srpnová noc: Zvuky. Řinčení, praskání, poryvy deště. Pak ostré pískání vracející se ozvěnou v zátoce, skřípání, které se podobá škrábání nehtů po nafouknutém balonu. Skřípání roste. Voda a vlny šplouchají.

Sedím v mořském kajaku a upřeně hledím do mlhové stěny. Ticho. Hladinu kolem osvětluje měsíční světlo. Zadržím dech. Z moře se vynoří černá ploutev, pak druhá, třetí, čtvrtá, až je jich jedenáct… Srdce mi bije rychleji. Z mlhy se pomalu vynořují obrovští černobílí predátoři seřazení v řadě, jako by se chystali k bitvě. Jejich trojúhelníkové ploutve září v měsíčním svitu. Pomalu začnu pádlovat jejich směrem.

Několik věcí, které byste měli vědět o kosatkách

Kosatka je superpredátor, nejnebezpečnější na zemi. Nemá žádného přirozeného nepřítele. Je na vrcholu potravního

řetězce. Je to mimořádně inteligentní zvíře. Každé stádo kosatek černých má svůj vypracovaný jazyk, dialekt, jímž se naprosto liší od ostatních stád. Je to jeden ze vzácných druhů, který dědí zkušenosti od předcházejících generací. Kosatky mají velmi vyvinutý sociální smysl.

Jenomže pak jsou tu kosatky dravé…

Jsou ještě mnohem nebezpečnější, ještě troufalejší. Křižují oceány v naprostém tichu a – většinou – osaměle. Říká se jim také vražedné velryby. Neváhají útočit na velké mořské savce, na tuleně, lvouny, sviňuchy, a dokonce i žraloci a velryby z nich mají obavy. Kosatky dravé strach neznají. Jsou to dokonalí zabijáci…

Kosatka je predátor, který nemá soupeře, ale na člověka útočí jen velmi zřídka, s výjimkou těch žijících v zajetí. Nejlepší by bylo vyhnat všechny turisty a všechny lodě okupující od června do října jejich teritorium – je to i *moje* teritorium – a nechat kosatky na pokoji. Jako to dělám v tu srpnovou noc tiše já. V kajaku. V tuto hodinu, kdy jsou tady jenom ony a já. Jen je pozdravím. Podívám se, jak proplují kolem. Nechám je žít. I ony nechají žít mě. Nikdy na mě nezaútočily. Nikdy se mě nesnažily vytrhnout ze života. Sežrat mě. *Zabít mě.*

Proč nejsou někteří lidé schopni jednat jako ony?

Kosatka dravá je nejkrutější mořský savec, ale člověk je nejkrutější ze všech savců vůbec.

To je známá pravda. Jen jsem na ni musel přijít sám.

Říjnová noc: Vlny narážejí do lodě. Za ní se rozevírá hrdlo, mužské hrdlo. Zvedne oči k nočnímu nebi. Kolem měsíce proletí nějaký mořský pták a otiskne se jí do zornice. Do její tmavé zornice. V koutku oka se objeví slaná slza. Otevřená ústa má dokořán a mělce dýchá. Srdce jí vystoupilo tak vysoko, až má pocit, že ho vyplivne na kluzkou lodní palubu.

Za zády se jí opět ozve kovové skřípání. Ostrý, rezavý zvuk. Jako kdyby tam někdo něco brousil. Skrz oka v síti jí vítr načechrá vlasy.

Představte si její strach. Je jí teprve sedmnáct. Jestli to vůbec dokážete, představte si, jaký musí mít strach. Tak obrovský, že člověku rozdrtí kosti a že mu nafoukne srdce, takže má pocit, že mu v hrudi vybuchne. Strach, který člověku stiskne svaly jako namočená lana, která na slunci vyschnou a ztvrdnou.

Lodní můstek se kymácí na vlnách a jí dá strašnou práci udržet rovnováhu, hlavně když má na ramenou a na hlavě tu těžkou rybářskou síť. Přes vlasy cítí její uzly, vdechuje pach mořských řas, ryb, nafty a soli, z něhož se jí zvedá žaludek. Nemá vůbec tušení, co tady dělá, jen cítí na ramenou váhu mokrých zamotaných páchnoucích lan, chaluh, které se podobají poutům a řetězům. Cítí, jak ji tíží a smáčejí. A navíc ten déšť, který jí buší do hlavy. Chtěla by vidět víc, ale je taková tma, taková tma…

A přesto tam je – blízko. V očích se jí objeví záblesk, když si stoupne před ní a zpod kapuce na ni pohlédne.

Trvá to jen vteřinu, ale je tam, v jejích panenkách. Čeká na ni. Škytne hrůzou. Chytí se kluzkého okraje paluby, ale všechno kolem jsou jenom stíny, mraky podobající se černé vatě, srpek bledého pokrouceného měsíce připomínajícího pařát, černé stromy na pobřeží, vítr a prostor svírající malou šalupu, plný háků a zrezivělých hran, které ji už zranily.

Mezi rumpálem a kabinou, tam, kde dokončí svou odpornou práci.

„Neměla jsi o tom mluvit," řekne.

Má chladný vzdálený hlas.

„Teď už to chápeš?"

Chvílemi tančí na jedné, chvílemi na druhé noze a upírá na ni oči. Ona se celá třese. Má otevřená vyschlá a lepkavá ústa. Najednou si krkne. Obejme ji oběma rukama kolem toho magmatu tvořeného sítí, lany a chaluhami, jako by ji vyzýval k tanci, k nějakému absurdnímu tangu. A pak do ní strčí.

„NE!"

V tu chvíli se jí neobjeví před očima obrazy z dětství, jak se o tom mluví ve filmech a románech… Je sama. V té říjnové temné noci není nikdo jiný než ona a on. Před sebou vidí jen tmavou, hrozivou masu obrovského válcovitého rumpálu omotaného oranžovými bójkami a závoj sítě, která ji ještě spojuje s lodí. Linie ponoru, linie života. Vzápětí do ní znovu strčí a ona přepadne dozadu, do prázdna. Spolkne ji temná, studená voda. Ote-

vře ústa, aby se nadechla, lokne si a začne kašlat. Bojuje, aby ji tíha sítě nestáhla pod vodu, ale vlny do ní buší, zalévají ji, pak se na okamžik vzdálí a znovu na ni útočí. V hlavě jí vybuchne panika a hrůza. Vykřikne, ale vzápětí se znovu napije, škytá a žaludek se jí plní mořskou vodou. Motor změní rytmus a loď ji najednou obrovskou rychlostí vleče za sebou. Zmítá se a točí kolem své osy jako káča.

Rukama poslepu hledá v okách sítě východ a nehty zatíná do lan. Tělo jí v ledové vodě ztuhne. Je strašně ledová. Zmocní se jí závrať. Jak loď zrychluje, cítí, že se potápí do hlubin. Nějaká velká ryba, platýz nebo losos, se zmítá vedle ní. Hlava jí mizí ve vlnách jako splávek rybářského prutu. Pak se znovu vynoří a přitom se pokaždé zoufale snaží nadechnout mořského vzduchu. Jde jí to čím dál hůř. Vzduch jí chybí čím dál víc… Na vteřinu spatří v pohybující se slané temnotě všechno, pochopí všechno, před očima se jí v jediném průzračném zářivém záblesku promítne celý její život.

Ještě dávno předtím, než nad mořem začne svítat, je mrtvá.

Oči má otevřené jako panenka, její pokožka mezi oky sítě zbělá a leskne se jako rybí kůže.

Tak se to asi muselo stát, aspoň tak si to představuji.

JEDNA

1.

Trajekt

Dvacátého druhého října 2013 kolem 17. hodiny 45. minuty (už byla skoro tma) mi řekla:

„Henry, chci si dát pauzu."

Takhle to bezpochyby začalo. Jsou to okamžiky, které si pamatujeme navždy. Připomínají vytyčovací kolíky našich životů, majáky na pobřeží. Každopádně právě tam jsem ji ztratil, v doslovném i přeneseném smyslu toho slova.

Myslím, že začít tento příběh na trajektu je logické, ne? Sedm let jsem žil na zalesněném ostrově rozkládajícím se na moři poblíž Seattlu. Neuplyne jediný den, abych na něj nemyslel. Místo? Někde mezi Anacortes na severozápadním pobřeží Pacifiku a Glass Islandem. Na palubě *Elwhy*. Okamžik? Bouřlivá noc plná běsnění a temnoty. Skutečně bouřlivá noc.

Pamatuju si, že byla ledová zima, lilo jako z konve a za světly trajektu vrčelo moře jako věčně vyhladově-

lé, rozzlobené zvíře. Kvůli pekelnému rachotu osmi tisíc koňských sil a poryvům větru, který nám řval do uší, musela zvýšit hlas. Udělal jsem totéž.

„COŽE? Co to povídáš?“

Zamrkala, sklopila oči a potom je ke mně znovu zvedla.

„Vím, měla jsem ti to říct dřív, ale…“

„O čem to mluvíš?“ zeptal jsem se. „Naomi, *o čem to mluvíš?*“

Kvůli tomu příšernému randálu jsem musel řvát i já, aby mě slyšela.

Trajekt se kymácel, takže jsme skoro tančili na místě. Stáli jsme na horní palubě, vystavení větru, nedaleko zaparkovaných aut, ačkoliv ostatní pasažéři bezpochyby seděli v teple na uzavřených dolních palubách a vyprávěli si, co ten den prožili.

Naomi mě přinutila sejít sem. Asi nechtěla, aby nás spolu někdo viděl…

„Henry, chci, abychom si dali pauzu. Pauzu… na chvíli… Dokud nebudeme mít jasno. Něco se stalo. Potřebuju přemýšlet. Potřebuju… *pochopit.*“

„Co? Co to tu povídáš? Pochopit co?“

Co se týče mě, nechápal jsem nic. Vítr si hrál s malou hnědou kadeří, která jí vyklouzla zpod kapuce. Zvedla oči a upřela je na mě.

„Henry, zjistila jsem pravdu.“

Zabodla pohled do mých očí. Naomi je měla ametystové, přecházející do pomněnkové a azuritové modři. Ko-

lem duhovky měla tmavší, skoro černý kruh a její rohovka připomínala opalinové sklo. Byly to kočičí oči.

„Jakou pravdu?“ zeptal jsem se.

„Zjistila jsem, *kdo jsi*.“

Tak. Takhle to začalo.

Rozchod jako miliony rozchodů v době, kdy chtěli být všichni šťastní, ale nechtěli za to platit. Ten podzim nám bylo šestnáct.

„Kdo jsem? Panebože, co tím chceš říct?“

Tentokrát mi neodpověděla.

„Proč všechny ty tajnosti?“ zeptal jsem se. „Proč už mi neposíláš esemesky, proč přede mnou utíkáš? Co se děje, Nao?“

Cítil jsem, jak se mi svírají vnitřnosti. Už týden jsem každé ráno po probuzení cítil píchnutí u srdce, když jsem se podíval na prázdný displej telefonu.

Žádné esemesky…

Pokaždé, když jsem si to uvědomil, zvedl se mi žaludek. Ještě před několika dny jsem každé ráno po probuzení našel něžný vzkaz. Jen pár slov, z nichž každé svědčilo o hloubce našeho vztahu. Stejná slova jsem posílal já jí. Těsně před spaním.

Poslední vzkaz z včerejšího večera zněl pateticky. Psal jsem: *Nikdy nás nemůže nic rozdělit. Miluju tě. Budu tě milovat navždy.*

Věděl jsem, co je rozchod.

Viděl jsem v té ubohé knajpě bledého Joshe Landise se slzami v očích, když mu Casey Hinshawová řekla, že je konec. Viděl jsem bezvadnou holku Tessu Parsonsovou, jak se celé týdny trápí potom, co jí ta kurva Shanna McFadenová poslala video, na němž Danny Lovasz, bývalý Tessin kluk, přísahal, že Tessa pro něj nic neznamená. Vím, co je rozchod.

Ale ne já, ne Naomi.

Ne *my.*

To se nám stát nemohlo. My jsme byli na celý život. DNSN: *Dokud nás smrt nerozdělí.* Taková byla naše mantra.

Vím, co si asi myslíte. Šestnáct let…

No a co? Jsou lidi, kteří se v tomhle věku seznámí a prožijí spolu celý život. Zahleděl jsem se na ni. Ten večer vypadala smutně. Nekonečně smutně. *Kde se ten smutek vzal?* Ze mě? Z někoho jiného? Otázky narážely na kosti mé lebky jako vlny na trajekt. Byla to moje baba, holka na celý život. S ní jsem chtěl prožít zbytek svých dnů. Do prdele, měl jsem pocit, že mi útroby požírá krab z Dungeness.

„Krucinál, můžeš mi říct, co se děje? Co jsem udělal? Někomu jsi to řekla, viď?“

Proti své vůli jsem ještě zvýšil hlas.

Upřeně na mě hleděla a já poprvé ucítil, že se mezi námi vyhloubilo něco víc než příkop. Propast hluboká tisíce světelných let. My, co jsme si byli před několika týdny tak blízcí. A teď tak vzdálení…

„Naomi…“

Natáhl jsem k ní ruku.

Něžně jsem ji chytil za zápěstí.

„PUSŤ MĚ!“

Zažil jsem šok. Zuřivě se z mého sevření vymanila, jako kdyby měla prsty ve svěráku, jako kdyby se jí můj dotyk hnusil. Ustoupila.

O krok…

Pak o dva…

A najednou se rozplakala.

„Copak nevidíš, co se děje?“ vykřikla s tvářemi mokrými od slz a ještě couvla. „Copak nevidíte, co ten ostrov dělá tobě i tvým kamarádům? Copak nevíš, jak to *všechno skončí*?“

Vůbec jsem nechápal, o čem to sakra mluví.

„Co jak skončí? Mí… *kamarádi a já?*“ řekl jsem nevěřícně. „O čem to proboha mluvíš?“

Udělal jsem krok směrem k ní a ona udělala krok dozadu.

Udělal jsem další…

Zase couvla…

Podobalo se to tanci, nebezpečnému, příšernému, hořkému tanci.

Vyšli jsme z úkrytu, který v centru lodi tvořily horní paluby, a začal na nás padat ledový déšť. Bušil nám do hlav, tekl mi za krk a pod límec, ale já si toho vůbec nevšímal.

„Naomi," řekl jsem něžně.

Vykročil jsem k ní.

Ucouvla.

„Nepřibližuj se…"

Zadkem se dotkla okraje paluby v místě, kde byl nebezpečně nízko, vedle přídě, kde člověka od pádu do vzdouvajících se vln dělí jen řetěz, takže se musela zastavit.

„Jen ti chci připomenout, že to jsou i *tvoji* kamarádi," řekl jsem. „Copak pořád nemáme nejlepší kamarády na světě? Myslel jsem, že jsme skoro rodina. *Můj přítel, můj bratr,* vzpomínáš si?"

Znechuceně zavrtěla hlavou.

„Běž pryč," zavzlykala. „Prosím tě, běž pryč."

Teď se v jejím hlase ozvalo ještě něco. Měla *strach.* Strach ze mě. Jak – jak to bylo možné?

„Naomi…"

„Prosím tě, Henry."

Koktala a slzy – nebo to byl déšť – jí tekly po tvářích. Za jejími zády moře hladově sténalo. Bílé hřebeny vybuchovaly pět metrů od nás v gejzírech vysokých jako domy a mraky pěny nám stříkaly do tváří.

Chytil jsem ji za zápěstí.

„PUSŤ MĚ, KURVA!"

Křičela. Ošklivě. Rozzuřilo mě to.

Udělal jsem pohyb.

Pohyb navíc.

Zatřásl jsem s ní jako se švestkou, abych ji přivedl k rozumu. Tam, na přídi, u okraje paluby, několik centimetrů od prázdnoty… Já vím, je to šílené. Zařvala. Začala se bránit. Jako hysterka. Vypadala, že má opravdu hrozný strach. Určitě věřila, že ji hodím přes palubu. Jak si mohla myslet něco takového? Jak si na jediný okamžik mohla myslet, že bych byl něčeho takového schopen? Myslím, že to je to nejhorší ze všeho, na co dnes vzpomínám.

Ze všech sil mě odstrčila a já uklouzl. Spadl jsem na zadek na mokrou palubu. Zaplavil mě další mrak pěny a osprchoval mě. Když se mi vytrhla, na okamžik se zapotácela dozadu a já s hrůzou hleděl, jak visí nad hlubinou, jak jí vítr strhává kapuci, jak jí poletují vlasy, jak třeští oči hrůzou a jak se za ní objevují masy zpěněné černé vody, jak se propadají a vzápětí stoupají.

„Hej!“ zařval nějaký námořník a utíkal k nám nahoru po schodech (musel nás vidět z prosklené kormidelny nebo na bezpečnostní kameře). „Co tady děláte?“

Ale jí se nakonec podařilo odrazit se zadkem, vyrazila k námořníkovi, oběhla ho a zamířila ke schodišti vedoucímu k horním palubám.

„Naomi!“

Rozběhl jsem se za ní, ale ona už zmizela nahoře a muž mě chytil za rukáv.

„Běžte nahoru!“ zařval. „Zbláznili jste se nebo co? Copak si neuvědomujete, jak je to nebezpečný?“

Ano, uvědomoval jsem si to.

Vyběhl jsem po schodech a vrhl roztržitý pohled na kameru umístěnou na stropě, která zabírala celé schodiště.

Hledal jsem ji. Všude. Na všech uzavřených palubách, mezi davem pasažérů sedících u stolečků nebo v křeslech na přídi, stojících u baru a vycházejících ze záchodů, mezi ostatními studenty, a dokonce i venku, na otevřených palubách, tam, kde v takovou noc nebyla živá duše a kde vítr skučel ještě silněji.

Naomi tam nebyla…

Nebyla nikde.

S mokrým obličejem a promočenými vlasy a šaty jsem se vrátil k našemu stolu. První mě uviděl Charlie a vytřeštil na mě oči.

„Do prdele, Henry, seš úplně promočenej. Kde je Naomi?“

„Nenašel jsem ji,“ odpověděl jsem.

Kayla a Johnny zvedli zrak od svých telefonů.

„Co? Vždyť jste byli spolu. Viděli jsme vás, jak jdete dolů…“

„Napadlo nás, že si to možná chcete rozdat v autě,“ poznamenal Johnny s úsměvem.

„Nevím, kam šla… Hledal jsem ji všude… Nenašel…“

„Ale byli jste přece spolu.“

„Já vím… já vím…“

„Fajn."

Charlie vstal a podíval se na ostatní.

„Zůstaňte tady. Kdyby se objevila, zavolejte nám. My půjdem Naomi hledat."

Šli jsme. Prošli jsme všechna místa, kde už jsem předtím byl.

Záblesk v mé paměti: Znovu se vidím, jak prohledávám chodby a sály, jak zkoumám obličeje a prohlížím si siluety. A jak jeden nebo dva detaily přilákaly mou pozornost. Například fakt, že na palubě byl taky Jack Taggart. Seděl vzadu u posledního stolku, u dveří vedoucích na záď, a v tuto hodinu měl celý stolek sám pro sebe. Všichni nebo skoro všichni na palubě znali Jacka Taggarta a nikdo netoužil projít kolem něj. Taggart žil sám na nejnehostinnějším pobřeží ostrova, na úpatí hory Gardner zvedající se do výše dva tisíce čtyři sta stop, tedy sedm set třicet tři metrů. Říkalo se o něm, že je to odporný chlap, a věřte mi, na drbech někdy něco je. Ten večer skládal puzzle. Vždycky na trajektu skládal puzzle.

„Musela se zavřít na dámských záchodech," řekl Charlie. „Prohlíd jsi dámský záchody?"

„Samozřejmě že ne."

„Tak je určitě tam."

Jeho jistota byla nakažlivá. Charlie je člověk, který jen zřídka pochybuje, s výjimkou holek. Položil mi ruku na rameno.

„Něco je špatně, že jo?"

Na okamžik jsem v jeho očích zahlédl něco jako soucit, zájem nebo zvědavost.

Přikývl jsem.

Vzal mě za ruku a odvedl k našemu stolu.

„Našli jste ji?“ zeptala se Kayla.

Charlie jí naznačil, ať to nechá být.

„Musela najít někoho jinýho, kdo ji svezl,“ řekl Charlie sedící vedle mě o několik minut později. Tvář mu osvětlovala zadní světla auta jedoucího před námi a světla z palubní desky.

Seděl jsem za volantem v příšeří dolní paluby. Drtila mě příšerná deprese. Věděl jsem, že má pravdu. Na trajekt *Elwha* (indiánské jméno kmene Činuků znamenající „vzepětí“ nebo „wapiti“) se vejde víc než tisíc lidí a sto čtyřicet čtyři aut. To je spousta pasažérů. Mohla se před námi schovat a najít úkryt v autě kteréhokoliv studenta, holky nebo kluka.

V útrobách lodi zazněly sirény, začaly se otáčet majáčky a vrhat oranžové záblesky na naše přední sklo. Pustil jsem stěrače a pomaličku jsem se rozjel směrem ke světlům East Harboru, zatímco zaměstnanci ve žlutých vestách mávali světélkujícími hůlkami.

2.

Jako tichý smyčec

Jmenuju se Henry Dean Walker.

Mám rád knihy,

horory,

kosatky, Nirvanu

a je mi šestnáct.

Žiju na Glass Islandu, což je ostrov ležící severně od Seattlu, několik námořních mil v Pacifiku, západně od Bellinghamu a okresu Whatcom, jako poslední výspa před americko-kanadskou hranicí. Je součástí souostroví San Juan, které při odlivu tvoří sedm set padesát a při přílivu sto ostrovů a ostrůvků. Vypadá jako kamenitý sráz porostlý lesem a jsou na něm malé pitoreskní přístavy a úzké silničky zavěšené vysoko nad mořem, kroutící se jako potoky hlubokými lesy – typická Amerika.

Jezdí sem trajekty a místo žraloků tu máme kosatky. V zimě, na jaře a na podzim prší, nebo se tady válí tak

hustá mlha, že není vidět ani pobřeží, ani vrcholky jedlí a už vůbec ne zasněžený hřeben Kaskád vzdálený sto kilometrů východně. V létě taky prší, ale ne tolik. O prázdninách se sem sjíždějí turisti z celého světa, aby viděli kosatky. Od božího rána stojí několikahodinové fronty vedoucí k nábřeží, kde se nastupuje na trajekt, kolonizují hotely a penziony na celém souostroví, hrozně chlastají, pořizují tisíce fotografií, které nakonec smažou nebo zapomenou v paměti svých počítačů, a jejich plachetnice a jachty kotví v přístavu po desítkách. Za tohle letní šílenství trvající od července do října vděčíme třem filmům: *Zachraňte Willyho 1, Zachraňte Willyho 2* a *Zachraňte Willyho 3*. Částečně se tady na ostrovech natáčely všechny tři a kosatky se díky nim staly tak populární, že první imbecil, který sem přijede, touží jen po jediném: vidět aspoň jednu, než se vrátí domů.

Ale jakmile turisti odjedou, na Glass Island se vrátí klid. A taky promiskuita… Tady se všichni znají se všemi. Jsme tu mezi sebou. Je to jedna z výjimečností našeho ostrova, na rozdíl od Seattlu, Vancouveru, nebo dokonce Bellinghamu. Tady lidé nechávají dveře otevřené, když jdou nakoupit, a někdy dokonce i když si jdou lehnout. Samozřejmě luxusní letní rezidence Eagle Cliff a Smugglers Cove, které jsou zavřené sedm měsíců z dvanácti a které zabírají nejpitoresknější zálivy na ostrově, jsou přece jen líp chráněné, ale zase ne tolik. Je třeba říct, že náš ostrov tvoří jakousi přirozenou pevnost. Není ani snadné se sem

dostat. Trajektu vyplouvajícímu z Anacortes trvá celou hodinu, než přistane v East Harboru, z něhož vede asi deset silnic a stejný počet cest, na nichž na zrezavělých řetězech nebo závorách visí cedule SOUKROMÝ MAJETEK. Kromě East Harboru není moc míst, kde lze s lodí přistát. Navíc je na ostrově zakázáno tábořit. Existují tady jen dva hotely a během letních prázdnin se většina turistů ubytovává v soukromí.

Jak už jsem říkal, tady se znají všichni se všemi. Zdejší lidé před sebou nemají žádná tajemství. Anebo je ukrývají hluboko v sobě.

Takový je Glass Island. Aspoň jsem si to myslel.

Popisuju to všechno proto, že je to důležité. Ale já tady nejsem doma. Tedy ne úplně. Nejsem tu doma, protože jsem se svými maminkami hodně cestoval a hodně se stěhoval. Žili jsme ve velkých městech, jako je Baltimore, i na těžko přístupných místech, jako je Marathon na Floridě, Port Oxford v Oregonu a Stowe ve Vermontu. Jako kdybychom před něčím utíkali. Utíkali jsme před něčím. Otázka zní: před čím? Tenkrát jsem žádnou odpověď nedostal, moje dvě matky mi vlastně odmítaly cokoliv říct: „Ale Henry, co tím sleduješ? Máme prostě rády neobvyklá místa, to je všechno!“ Jenomže jsme se vždycky museli stěhovat v noci. „Henry! Dělej! Oblékni se!“ Tenkrát mi bylo devět. Myslely si, že na to zapomenu, ale já nezapomněl. Osm měsíců jsme žili v Odesse v Texasu. O měsíc později jsme se ocitli na Glass Islandu.

Jinak řečeno (vemte si mapu) na opačném konci země. Tady bydlíme sedm let. Myslím, že je to rekord.

Miluju svoje maminky. Jmenují se Liv a France, jako ta evropská země. Miluju je. Opravdu moc. Ale někdy mi připadají příliš… *ochranářské*. Například mi důrazně zakázaly, že nesmím umístit žádnou svou fotku na Facebook nebo na nějakou jinou sociální síť, nesmím se přihlásit na internetové seznamky nebo na nějakou osobní webovou stránku. Nepřipadá vám to bizarní? Mně ano. Řekl jsem jim to. Jejich odpověď: „Henry, copak nechápeš, že cokoliv vložíš na internet, zůstane tam napořád, a že pro ty lidi neexistuje pojem *soukromý život*?“ Neustále zdůrazňovaly spojení soukromý život. A bylo to ještě horší, protože tvrdily, že za vším jsou prachy. „Surfovat na internetu je to samé, jako kdyby ses celý den procházel nahý ve skleněném domě. Víš, co tím chci říct? Až jednou budeš dospělý a budeš chtít vymazat všechny ty věci, za které se budeš stydět, víš, co ti řeknou? ‚*Je nám líto, hochu, měl jsi na to myslet dřív*‘.“ (Liv)

„Navíc ti slíbí, že budou chránit tvůj soukromý život, ale když je stát požádá, aby mu poskytli důvěrné informace, udělají to bez jediného zaváhání. A bude jim fuk, jestli proti tomu budeš protestovat.“ (zase Liv)

(France, naprosto striktně): „Žádné fotky, žádné video, jasný?“

Poznamenal jsem si do zápisníku nové spojení: „bez jediného zaváhání“. (Snil jsem o tom, že se stanu spisova-

telem, filmařem nebo hudebníkem, to jsem ještě přesně nevěděl. Každopádně umělcem, jak se dnes říká.)

Totéž platilo i o fotkách ze školy. Ten den mě Liv s France poprosily, abych zůstal doma. Aspoň od té doby, co tohle všechno začalo, protože na dně jedné krabice leží staré „třídní“ album ze základní školy. Proč jsem se nikdy nesnažil zjistit důvod? Přísahám, že jsem se snažil. Tedy, *trochu.* Vlastně *moc ne.* Ne *tak docela.*

Myslím, že jsem se bál odpovědi…

Taky je tady ten sen, který se mi často zdá. Ne často, ale každou nebo skoro každou noc. Jako včera. Když jsem usínal, hřmělo moře. Je to pořád stejný sen. Ospalé předměstí, celé rodiny proměněné v shromaždiště znepokojivých snů. Maminka sedí na okraji mé postele. Vidím, že má strach. Musí mi být kolik? Tři roky? Možná míň… A protože má maminka strach, bojím se dvakrát víc než ona. Jenomže ve snu to není ani maminka Liv, ani maminka France, je to úplně jiná maminka. Krásná jako den. Ale vyděšená, strašně vyděšená. *Henry, buď potichu, je tady,* řekne. Neodvažuju se zeptat, o kom to mluví, ale způsob, jakým vyslovila *je tady,* mě natolik vystraší, že se schovám pod deku. Vstane a dívá se oknem dolů na ulici. Co vidí? Pravděpodobně nic. Kromě domovních fasád utopených ve tmě, aut zaparkovaných podél chodníků a vypadajících jako *živá*, ačkoliv spí a mají zhasnuté

reflektory. Pak se vrátí ke mně. Je bledá, ale usmívá se a pohladí mě po vlasech. *Všechno je v pořádku, není tam nikdo, chceš dnes v noci spát s maminkou?* Tahle otázka odvalí strašlivou tíhu z mé hrudi a já začnu divoce přikyvovat.

Je krásná, velmi krásná letní noc, ale nakažená znepokojující ochablostí.

Vraťme se k mým maminkám. Mám je nejradši na celém světě. Myslím, že díky jim se mi dostalo nejlepšího možného vzdělání, a to nemluvím jen o známkách ve škole. Jestli jsem v něčem nedokonalý, ony za to rozhodně nemůžou. Dovolte, abych vám o nich něco řekl. Liv je malá, statná, impulzivní brunetka, France je vyšší, světlovlasá, něžná a apatická a připomíná západ slunce za letního večera v úžině Juan de Fuca nebo *Adagietto* v Mahlerově *Páté symfonii*. Nejsou to mé *skutečné* maminky, jsem adoptované dítě. („Hej, Einsteine, kdo je tvůj táta?" Bouřlivý smích dvou zatracenců, dvou kreténů, Pauliho a Ryana. Pauliho už vyloučili ze školy na pět dní a Ryana na celé čtvrtletí. Co se týče Shana, toho dokonce předvolali do kanceláře šerifa Kruegera a definitivnímu vyloučení ze školy unikl jen o vlásek, když Malcolmovi zlomil ruku.)

Mezi devátým a třináctým rokem jsem byl náměsíčný.

V noci jsem se najednou ocitl v obýváku, kam okny dopadalo bledé měsíční světlo, v pyžamu a celý vydě-

šený, jako ten malý kluk ve filmu *Blízká setkání třetího druhu*.

Jednou mě dokonce Liv našla stát bosého ve vlhké trávě za domem, s tváří otočenou k otevřeným dveřím přístavku, ve kterém jsem otočil vypínačem, jako můra přitahovaná světlem. Po téhle příhodě mi maminky zamykaly dveře a okna, jakmile jsem usnul, a na kliku mé ložnice věšely zvonek. Do čtrnácti let jsem měl ještě několik podobných záchvatů, ale pak to najednou přestalo. Maminka Liv mi dala přezdívku „chodící snílek". Tahle přezdívka se však naštěstí během následujících měsíců vytratila.

Doktor tvrdil, že to zavinilo časté stěhování. Že mám ve spánku regresi a hledám svůj starý domov. *Svůj první domov*, řekl, a že ho pořád nemůžu najít. Myslím, že to říkal, jen aby vůbec něco řekl, a že ve skutečnosti nevěděl nic. Že v jistém věku, na konci dětství, jsou naše antény, s nimiž pronikáme do tajemství světa, mnohem výkonnější než antény dospělých. Že v pubertě hormony, dospělý racionalismus a vzdělávací systém definitivně otupí naše smysly pro nadpřirozeno.

Když otevřu knihu svého dětství a otáčím v paměti jejími stránkami, připadne mi neuvěřitelně bohatá. Nohavice kalhot utržená psem Stubbsových, když jsem jednou vystupoval ze školního autobusu a když jsem mu z nějakého neznámého důvodu, ukrytého v jeho psím intelektu, začal být odporný. Střílení na krysy ze vzduchovky na skládce

v Cowan Point, což byla hora odpadků, prohnilých matrací plných skvrn, obalů od maršmelounů značky Swiss Miss, krabic cereálií a zbytků jídla sežraných krysami, která byla vysoká jako Everest a jejíž svahy spadaly mezi hustým křovím ostružiní až k potůčku Cowan Creek. Matka Jimmyho Lombardiho, jejíž krása oslepovala stejně jako slunce a která měla vždycky v létě rozepnuté dva knoflíčky na blůzce. Starý Terrence, který nenáviděl děti a ve dne v noci měl stažené rolety, takže když jsme chodili kolem, vymýšleli jsme si ty nejhrůznější historky. Jako třeba že už čtyřicet let drží v křesle spoutanou nějakou ženu, že se tam konají tajné schůzky gangsterů třetího věku – představte si pod tím, co chcete –, a dokonce že jsou tam mimozemšťani, kteří si tohoto senilního starce vybrali jako předmostí k dobytí Země, ovšem neptejte se mě proč.

A pak je tu konec školního roku a začátek prázdnin. Na našem ostrově je víc než kde jinde období mezi červencem a srpnem synonymem oslav, zmrzlin, turistů, hudby, divadelních představení, cyklistických závodů, plachet pleskajících ve větru, smíchu, vzrušení, novinek – a *dobrodružství.* Sezona vždycky začínala 4. července přehlídkou alegorických vozů, jásajícím davem, ohňostrojem a hrozny barevných balonků pověšených na fasádách domů. Pro desetiletého kluka to byla stejná nádhera jako přeplutí Atlantiku na konci patnáctého století a začátek školního roku byl tak vzdálený jako Indický oceán pro Kryštofa Kolumba.

V očích dítěte byl náš ostrov nejkrásnější, nejzajímavější a nejnenahraditelnější na celém světě. Jako kluk jsem měl jedinou touhu: strávit na ostrově celý svůj život. Ale jestliže se dítěti líbí všude, je to úplně jinak, když je člověku šestnáct. Teď mi tohle místo s dlouhými propršenými měsíci, příliš krátkým létem, opuštěností a jízdním řádem trajektu, spojujícího ostrov s pevninou, připadá takové, jaké ve skutečnosti je: jako vězení.

Jak už jsem říkal, sním o tom, že se stanu spisovatelem.

Nebo filmařem.

Nebuďte překvapení mým jazykem. Jsem mladý, normálně vzdělaný muž, jakým by měli být všichni kluci mého věku, to znamená ne tak zaostalý jako ti kreténi od nás ze školy, kteří se vrhli na Walta Whitmana, když je náš profesor literatury požádal, aby okomentovali *Stébla trávy*. „Vymaštěnej feťák", „teploušskej básník", to bylo jen několik komplimentů, které o tomto velkém muži napsali na Twitteru. Kromě toho (důkaz mé normálnosti) mám rád horory a Nirvanu. Na zdi mého pokoje visí plakáty k filmům *Texaský masakr motorovou pilou, Hellraiser, Resident Evil 2, Hostel,* a dokonce *Dracula* od Toda Browninga. „To je úžasné. Když člověk vstoupí do tvého pokoje, má pocit, že se ocitl v muzeu hororu." (Liv) Každý rok se jezdíme s Charliem podívat do Seattlu do Experience Music Project jen proto, abychom viděli podivuhodnou galerii věnovanou skupině Aberdeen.

Moje nejoblíbenější knížka? *Utažení šroubu.*

Můj nejoblíbenější horor? *Exorcista* (ale taky *Kletba* a *Kruh*)

Neoblíbenější album? *In Utero.*

Následující ráno po té strašlivé hádce na trajektu jsem vůbec neslyšel budík a zaspal jsem. Uslyšel jsem Liv, jak na mě zezdola křičí: „Henry! Henry! Víš, kolik je hodin?“ Rychle jsem se vysprchoval, navlékl jsem na sebe první, co mi přišlo pod ruku, popadl jsem učebnice matiky a biologie a utíkal dolů.

Na schodech jsem se podíval na mobil a zase se mi sevřelo srdce.

Žádná esemeska.

Sedm hodin, dvě minuty ráno. Věděl jsem, že Naomi už musí být dlouho vzhůru, vstávala vždycky hrozně brzy. Ale zároveň jsem věděl, že mi moc naděje nezbývá.

To ráno mě maminka France pozorovala z kuchyně, zimomřivě si k sobě tiskla cípy županu a v ruce držela kouřící šálek. Na okno se lepila hustá mlha. Když jsem sešel ze schodů, otevřel jsem před obličejem dlaň a palec jsem si přiložil k bradě, abych řekl:

Maminko...

Usmála se, sevřela ruce v pěst a přitiskla je k sobě:

Je zima.

Odpověděl jsem, ale ne nahlas. Maminka France je hluchoněmá a umí odezírat ze rtů. Jako každé ráno spo-

jila ukazováček a palec, pak je oddělila od sebe a nakrčila obočí:

Vajíčka?

Zavrtěl jsem hlavou, že ne, a rychle jsem vypil kafe. Pak jsem zamířil ke dveřím a cítil jsem v zádech její pohled. Z jídelny jsem slyšel hlasy. Rozeznal jsem mezi nimi hlas Liv. Nesla se odtamtud vůně smažených vajíček, opečené slaniny, chleba namazaného brusinkovou marmeládou a kávy. Mimo sezonu k nám přijel pár turistů z Evropy, který ještě ten den pokračoval do Britské Kolumbie. Naši adresu určitě našli na internetu. Liv a France nabízely *bed and breakfast*. Když jsme se sem přestěhovali, určitě nepředpokládaly, že tu povedou *bed and breakfast*, aspoň pokud jsem vyrozuměl z občasných bouřlivých diskusí (Liv zvyšovala hlas a France strašně rychle mávala rukama). Liv dlouho doufala, že se stane violoncellistkou v symfonickém orchestru v Seattlu, nebo že získá cenu Beatrice Herrmannové pro nejlepšího mladého umělce, kterou každoročně udělovala Filharmonie Tacoma. Byla vynikající interpretkou (a její největší obdivovatelkou byla France, která přímo zbožňovala, když se mohla *dívat*, jak hraje, a dlouhé minuty zůstávala fascinovaná pohybem smyčce jako kočka), ale byla na to příliš náladová a stará. France pracovala pro slavnou nadnárodní společnost zabývající se mikroinformatikou se sídlem v Redmondu, která zaměstnávala handicapované, a někdy se během týdne nevracela domů. Ale o prázdninách

a víkendech pomáhala Liv udržovat dům. Zařídily ho jako staré dostavníky s hlubokými velkými postelemi, lněnými a bavlněnými látkami, starožitným nábytkem, květinami, slaměnkami, koberci, knihami a lapači snů. Samotný dům byl postavený ve slohu typickém pro severozápadní pobřeží Pacifiku, se střechou z cedrového dřeva, čtvercovými okny a terasou, z níž se nabízel úchvatný pohled na úžinu a na hory. Cestičky z prken a řada schodišť vedly až dolů k pontonovému můstku, zpočátku pevně ukotvenému, teď snímatelnému, u něhož se houpal motorový člun. Jestli chcete slyšet můj názor, dům by potřeboval novou omítku, střecha byla porostlá mechem, malba byla oprýskaná, okapy byly plné listí, sůl rozežírala okenní rámy a ve svahu rostla spousta křoví, ale bylo nám tady dobře, cítili jsme se tady doma. Bylo tu teplo a útulno jako v hnízdě.

Takový byl život na Glass Islandu. I v něm bylo něco jemného, mírumilovného jako v tichém pohybu smyčce. Do kmene stromu někdo vyryl:

ZTRACENÝ RÁJ

Nevím, kdo to udělal. Možná nějaký turista, který se tu rozplýval nad výhledem a chvíli snil, že opustí svůj byt ve městě, stresující život řízený technologiemi a běh proti času a usadí se tady. Ale byla to jen předehra všeho, co následovalo. V tu chvíli jsem to ještě netušil, ale brzy

jsem se měl dozvědět, že ráje jsou stvořeny jen proto, abychom je ztratili.

A že každá geneze začíná zločinem.

3.

Království

Ten den žilo na naší planetě 7 212 913 603 obyvatel.

Každý den se na zemi rodilo 422 000 dětí.

Denně umíralo v průměru 170 000 lidí, což za měsíc činí zhruba 5 milionů a ročně 61 milionů osob. (Jestli si myslíte, že váš život, váš malý osobní život a vaše ego jsou důležité, vzpomeňte si na tato čísla, a jestli věříte v boha, řekněte si, že je to pravděpodobně úředník, který má tam nahoře na starosti spoustu spisů a nedostatečný rozpočet.)

Ten den bylo na světě 6,8 miliardy majitelů předplacených karet všech mobilních operátorů a 2,8 miliard lidí se přihlásilo na internet.

Ale pouze jeden z nich byl Charlie.

Charlie je můj nejlepší kamarád.

Charlie je zvláštní druh a bezpochyby naprosto výjimečná lidská bytost.

Několik základních informací o mém příteli Charliem:

Charlie má vždycky zpoždění. Charlie je panic. Charlie má komplexy kvůli svému fyzickému vzhledu. Charlie nosí košile zapnuté až ke krku. Charlie je posedlý sexem. Zbožňuje oplzlé historky (mezi námi, říká se jim prasárny*). Charlie je cynický, drzý kluk a zvláštní, velmi zvláštní… Ale abych pravdu řekl, v šestnácti letech je mnohem důležitější, jak člověk vypadá, než jaký ve skutečnosti je. Charlie se tváří, že je cynik a že je drzý. Ve skutečnosti je Charlie citlivý. Charlie je ten nejlepší přítel, jakého si člověk může přát.*

To ráno 23. října jsem otevřel dveře obchodu jeho rodičů Ken's Store & Grille nahoře na Hlavní ulici („Potraviny, benzin & nafta, nápoje, videa" bylo velkými písmeny napsáno na průčelí kolem namalovaného vybledlého trojstěžníku s odkazem na historii: „Založeno 1904"). Uvnitř byly nápisy: *Snídaně & burritos, čerstvé sendviče, free wi-fi, prodejna sci-fi literatury, delikatesy, mimořádně jemný gril a přátelský bar…* To podzimní ráno se za okny tlačila mlha a tma. Mlha byla cítit přílivem, rybinou a naftou, jako ve všech přístavech na světě. Ozývaly se také zvuky:

neúnavné drnčení stožárů v přístavu,

vývěsní štít, který vydával zrezivělé zvuky, jak se kymácel v mořském větru,

skřehotání racků, nesoucí se v mlze,

kvílení samotného větru, které se zesilovalo a zeslabovalo, zesilovalo a zeslabovalo…,

vzdálené, tajemné a temné hučení moře,

škytání neviditelného motorového člunu vyplouvajícího z přístavu…

Uvnitř panovalo ticho, kromě praskání vadné zářivky v prázdném obchodě a tichého vrčení mrazáků nacházejících se po mé pravici, když jsem kráčel k automatu stojícímu vlevo.

Pak se ozval zřetelný cinkot drobných, které jsem hodil do automatu. Charlie měl být tady. Kde je?

V osvětleném skle automatu jsem viděl odraz své ztrhané, znepokojené tváře. Potom se ozvalo cinknutí, jak čokoládová tyčinka spadla do přihrádky automatu a vzápětí mi za zády zazněla hudba. Vyskočil jsem do vzduchu, jako kdyby se podlaha proměnila v trampolínu. Byla to ostrá bodavá hudba: AC/DC *The Razors Edge*. Otočil jsem se a v hrudi se mi rozběsnila hrůza, jak se píše v románech Stephena Kinga a Lovecrafta. Asi čtyři metry ode mě čouhaly za řadou mrazáků Charlieho nohy. Ležely tam bez hnutí. Lehce roztažené. V poloze deset hodin deset minut. Poznal jsem tu hudbu – byla to vyzváněcí melodie jeho mobilu, který musel mít v kapse – a poznal jsem jeho tenisky Air Jordans.

„Charlie!“ vykřikl jsem. „Charlie! Krucinál, Charlie!“

Vrhl jsem se k němu.

Hudba přestala hrát a nastalo ticho stejně husté jako ta mlha venku. Charlie se nehýbal. Jak jsem utíkal mezi řadou mrazáků, na okamžik mě napadlo, že omdlel, nebo že je mrtvý.

„CHARLIE!“

„Do prdele Henry, musíš tak řvát?“

Ležel na podlaze a nemohl být živější… Ve skutečnosti měl svou velkou kulatou hlavu vraženou mezi nohama figuríny oblečené v posledním letním módním výkřiku, jak se říká (důvod, proč neměla zimní model, mi unikal), a pohled upíral do jejího rozkroku zakrytého miniaturním trojúhelníčkem modré látky.

„Nevidíš, že se soustředím?“

„Zbláznil ses?“

„A co si myslíš? Jenom si zkouším představit, jakou by měla kundu.“

„Cože?“

„Jakou by podle tebe měla kundu?“

„Do prdele, Charlie!“

Vstal, oprášil si ruce, zívl a kráčel pryč. „Co? Neříkej mi, že jsi ještě neviděl…“

(*Ach ne, Charlie, prosím tě, dnes ne…*)

„Zakazuju ti, abys…“

Zvedl ruce na znamení míru a zastrčil si pramen vlasů za levé ucho. Charlie má vlasy tvrdé a černé jako havraní péra, uprostřed hlavy rozdělené pěšinkou, pod níž je vidět kůže. Protože mu padají do očí, neustále si je strká za uši.

„Oukej. Oukej. Vykašlem se na to."

Zpoza pultu s registrační pokladnou si vzal batoh a skateboard Zero s lebkou vzadu a pak se podíval, kdo mu volal. Žaludek se mi zase sevřel, když jsem si vzpomněl na svůj mobil, zoufale tichý. „Do prdele, zase reklamy… Víš co, Henry? Měl by ses občas trochu uvolnit." Vrhl na mě pohled ospalých očí jako každé ráno.

Vyšli jsme z obchodu a vstoupili do ranní říjnové tmy s vůní moře. „A ty by sis ho měl přestat honit," řekl jsem a zamířil jsem k autu.

„Jo," odpověděl a zavřel dveře obchodu. „Někdy ho mám tvrdýho jako šutr, tak si ho mastím. Kdyby byla masturbace olympijskou disciplínou, určitě bych měl zlatou medaili. V honění jsem Usain Bolt!"

Poslední slova skoro zařval a já jsem vrhl znepokojený pohled k oknu jeho rodičů za obchodem. Za nic na světě by nezmeškali nedělní mši a neochvějně věřili, že svět byl stvořen za sedm dní. Ale i v tomhle případě jsem cítil, že se Charlie k téhle póze nutí. Jako komik, který musí vystoupit ve své show, ačkoliv prožil nějakou hlubokou bolest nebo rozchod. Takový byl Charlie, můj nejlepší kamarád.

Přijel jsem na tenhle ostrov před sedmi lety, když mi bylo devět. Ale Charlie, Naomi, Johnny a Kayla tu žili už dlouho a někteří z nich dokonce odjakživa. Bylo to jejich království a od chvíle, kdy jsem se stal jedním z nich,

taky moje. Jak říká Henry Miller, všechno, co se nestane na ulici, je falešné, odvozené a *literární*. A ulice patřila nám. Tedy skoro. Byli tam taky Shane, Paulie a Ryan – ti tři budižkničemové – a pár dalších dětí na souostroví. Ale v jejich nepřítomnosti jsme byli králové světa.

Naše území se rozkládalo přinejmenším od malé zátoky ověnčené lesem až po South Beach, nejdelší pláž na jižním pobřeží ostrova, nacházející se naproti úžině Juana de Fucy, vedoucí až k vodám Pacifiku a obklopenou zalesněnými horami. Kilometry stromů ohnutých mořem, jejichž barva přecházela od jasně žluté až po popelavě šedivou. Rozpínalo se od horní části Hlavní ulice, kde se nacházela hřiště na baseball, fotbal a basket a katolický kostel svatého Františka, až k nábřeží, kde se nastupovalo na trajekt, a vedlo kolem malého obchodního centra postaveného na pilotách, kde byl kromě jiného obchod se suvenýry, se značkovým oblečením, zmrzlinový bar a čínská restaurace. Rozkládalo se mezi mořským břehem, v němž jsme se jako malí při odlivu brodili mezi mušlemi, až po kouzelný Crippen Park, v němž měly stromy ohýbané větrem přímo fantastické tvary.

Rozkládalo se i na sousedních ostrovech, mezi nimiž jsme v létě pádlovali na našich kajacích natřených výraznými barvami mezi šedivé skály se zježenými borovicemi, do úzkých zátok, ve kterých mořská hladina zářila ve slunci, do neobydlených oblastí, kudy vedly křovina-

mi a lesy k zátokám stezky, o nichž turisti neměli ani ponětí.

Bylo to naše království a my jsme byli nejlepší kamarádi na světě. Nerozlučitelní a spojení jako prsty jedné ruky.

Charlie, Johnny, Naomi, Kayla a já jsme byli přátelé na život a na smrt. Aspoň jsme si to v té době mysleli. Jak už jsem říkal, kromě mě všichni na tomto kousku země obklopeném vodou vyrostli. Postupně se mezi námi vyvinul zvláštní vztah, něco mezi čistým přátelstvím a něčím mnohem hlubším, niternějším.

Mystičtějším.

Jako u zvířat žijících ve smečce.

Když nám bylo dvanáct nebo třináct, lezli jsme pravidelně na vrchol nejvyšší skály na ostrově, na Hood Cliff, u jejíhož úpatí zuřil příboj, a každý z nás postupně kráčel pozpátku k propasti, se zavřenýma očima a s nataženýma rukama. Ostatní stáli na okraji prázdnoty, drželi se za ruce a tvořili lidský řetěz. Představovali jedinou překážku, která bránila nekonečnému pádu, který by nevyhnutelně skončil rozdrcením všech dvou set dvanácti lidských kostí na skalisku. Když jsme ucítili na zádech spojené ruce, zastavili jsme se. Vítr nám hvízdal v uších a srdce bušilo tak, že málem vyskočilo z hrudi. Kam jen oko dohlédlo, bylo moře poseté skalnatými ostrůvky. Na obzoru, sto kilometrů odtud, čněly hory. Měli jsme příšerný strach.

A pak tu bylo to, čemu se říkalo *křest*.

Opravdu se jednalo o jakési udělení svátosti. Ne, v té době jsme neznali skutečný význam slova křest. Ale instinktivně nás posvátnost té chvíle uprostřed lesů fascinovala.

Plakal jsem, když mě *křtili*. Bylo mi třináct, to není tak moc. Plakal jsem, protože jsem věděl, že mi odhalí nejtajnější část svého pouta. Dali mi největší důkaz důvěry a lásky, který nikdy žádnému cizinci neprojevili. Vyrůstali spolu, byli jako zvířata žijící ve stádu nebo jako jistý společenský hmyz. A tímto rituálem mě přijali mezi sebe. Navždy.

Na samotném obřadu nebylo nic spektakulárního. Ten den přede mnou kráčeli lesem po stezce směrem k řece. Jakmile jsme se ocitli na břehu, zavázali mi oči.

„Svlíkni se," řekli sborově.

„Cože?"

„Svlíkni se," opakovala tiše Naomi.

„Neboj se, Henry," řekla Kayla. „Nechceme se ti posmívat."

„Nikdo tě nebude natáčet," dodal Charlie. „Máš moje slovo."

Poslechl jsem.

„Slipy taky."

Zaváhal jsem a potom jsem si je stáhl. Ruce se mi třásly.

„Vlez do řeky."

Udělal jsem to, protože mě o to požádali. Nešikovně jsem zakopával a klouzal po příliš kluzkých a nerovných kamenech na dně a ledová voda se mi ovíjela kolem lýtek. Chlupy na rukách a na nohách se mi zježily jako kovové piliny v blízkosti magnetu. Cítil jsem se zranitelný a směšný. Už dávno mě nikdo neviděl nahého, dokonce ani Liv nebo France. Cítil jsem, jak se mi penis scvrkává chladem a studem.

„Běž ještě dál."

Došel jsem k místu, kde byl velmi slabý proud, voda tam skoro stála a už nebyla tak studená, ve skutečnosti byla docela teplá. Sluneční paprsky mi hladily zátylek a záda. Vlažný proud narážel do mé kůže. Voda mi sahala skoro až k pupku. Někdo mi sundal pásku. Byli taky nazí. Stáli v kruhu kolem mě.

Postupně ke mně přistupovali.

Můj příteli, můj bratře, řekl Johnny a objal mě.
Můj příteli, můj bratře, řekl Charlie a objal mě.
Můj příteli, můj bratře, řekla Kayla a objala mě.
Můj příteli, můj bratře, řekla Naomi a objala mě.

Ta objetí byla samozřejmě čistá a nevinná.

A přesto jsem se do ní ten den zamiloval. Když jsem ji spatřil nahou v té průzračné vodě, uprostřed léta, uprostřed lesa. Cítil jsem na své kůži její saténově jemnou pokožku, osvěženou říční vodou, ale ohřátou slunečními pa-

prsky, zatímco se na mém rameni leskly její mokré vlasy, na hrudi jsem vnímal, jak jí lehce jako ptáčkovi tluče srdce a jak se mě její bradavky dotýkají jako dvě poupátka. Když jsem ji viděl plavat, když jsem viděl, jak si kroutí a ždímá černé vlasy, jak z nich kape voda a jak na mě hledí její tmavé ametystové zářící oči.

„Teď jsi jeden z nás," řekl Johnny, když vycházel z vody a utíral se. „Právě jsi byl pokřtěn."

Dokonce i Charlie, který zrovna nepatřil k největším pobožnůstkářům v East Harboru, si ten den odpustil všechny kecy. Nikdy jsem ho neviděl tak vážného. Usmál se na mě. A – stejným způsobem, jakým jsem se zamiloval do Naomi – jsem cítil, že naše přátelství se stalo ještě silnějším než ostatní vazby v rámci naší party.

Přestože to může vypadat divně, s Charliem a Johnnym jsem se začal kamarádit na pohřbu. Předtím jsme se sice potkávali ve městě, na pláži a ve škole, ale v jejich očích jsem pořád byl cizinec. Týpek, který si to sem přihasí z pevniny a kterého vychovává pár lesbiček, jinak řečeno podivný stvoření, něco mezi klukem a vetřelcem.

Všechno se změnilo na pohřbu Jareda Larkina, nebo spíš na pohřební hostině, která se konala v domě u Larkinových. Jaredovi bylo dvanáct, stejně jako nám. Spáchal sebevraždu.

Jeho jsem vlastně taky neznal. Sice se mnou chodil do třídy, ale nebylo na něm nic pozoruhodného, čím by

mohl být pro ostatní zajímavý. Průměrný žák, ostýchavý a křehký kluk s neohrabanou postavou. Holky ho ignorovaly. Hrál na trubku ve školním orchestru. Nikdy nepatřil k těm, které by si člověk vybral, kdyby sestavoval nějaké sportovní družstvo. Spíš naopak, patřil k těm, kteří zůstávali sedět na skoro prázdné lavičce a nad nimiž se kapitáni arogantně ušklíbali a vzdychali: „Ne, toho ne, pane profesore! To není spravedlivý. Už máme v družstvu Finka." Večer chodil rovnou domů a s nikým nemluvil.

Později jsme se dozvěděli, že trpěl depresemi. Když jsem se tehdy zeptal maminky Liv, co to znamená, odpověděla: „Je to duševní nemoc, Henry, nemoc duše…" Pamatuju si, že jsem se zeptal, jestli je to nakažlivé. Už se jednou o sebevraždu pokusil. Jeho otec ho jednou viděl, jak ve svitu měsíce nehnutě stojí na jejich můstku a jako hypnotizovaný hledí na oceán, který před ním světélkoval. Pak do něj s připaženýma rukama skočil. Otec doběhl na můstek a skočil za ním. Musela se ho zmocnit čirá hrůza, jistota, že jde o předem prohraný boj. Představte si to: máte syna, malého milovaného kluka, a nevíte, jak ho ochránit před démony, kteří se potulují kolem něj.

Druhý pokus byl úspěšný.

Pokud máme věřit Bree Westhersbyové, jeho jediné přítelkyni, ležel v posteli, počkal, až rodiče usnou, pak vylezl oknem a klidně došel až na konec můstku. Ale co ona o tom může vědět? Jestli se to stalo takhle, určitě se ani nezastavil, šel rovnou na konec – a *žbluňk*!

Napadlo mě, jestli v hlubinách své bytosti neviděl všechno jasněji než v našem světě, jestli se nedozvěděl víc o naší domýšlivosti a krutosti, jestli nepochopil daleko dřív než my, že díky svému egoismu jsme předem odsouzeni…

Na hostině následující po pohřbu byli přítomní všichni Jaredovi spolužáci. A já jsem toho měl v určitou chvíli dost. Mladí vypadali ve svých utažených černých kravatách jako oblečení na nějakou školní oslavu a dospělí nevěděli, co mají říkat – kluk, který spáchá sebevraždu ve dvanácti letech. Liv a France byly jedny z mála, které si povídaly s rodiči. Potřeboval jsem se nadechnout čerstvého vzduchu, tak jsem vyšel ven a pomalu začal obcházet dům. Věřte tomu nebo ne, ale byl první jarní den a ještě nikdy jsem neviděl jaro tak plné květin, voňavého větru a čirého nebe. Příroda se znovu zrodila, přežila zimu, a mě napadlo, jestli by Larkin taky nepřežil, kdyby ještě pár dní vydržel. Já vím, je to pitomý nápad, ale bylo mi teprve dvanáct. Kráčel jsem postranní uličkou mezi žlutě natřenou zdí a vysokým dřevěným plotem. Za ním jsem slyšel hučet sekačku. Zastavil jsem se, když jsem spatřil nehybnou houpačku, na které se pravděpodobně už nikdy nebude nikdo houpat a která brzy zreziví. U stromu jsem zahlédl zapomenuté kolo a opuštěný basketbalový míč – *Jaredovo kolo a míč*… Chvíli jsem na ně otřesen upřeně hleděl skrz závoj slz a pak jsem šel dál. Došel jsem až na roh domu, do míst, kde vysoká lípa

vrhala na žlutou zeď dlouhý stín, a zastavil jsem se, když jsem za ní uslyšel hlasy.

„Chudák Jared," řekl první hlas a mně se zdálo, že jsem v něm poznal jednoho spolužáka.

„Kdybychom aspoň věděli, co se mu honilo hlavou," řekl někdo další a tentokrát jsem poznal nosový přízvuk Charlese Scolnicka, který nastoupil do naší třídy letos.

„Jak to mohl udělat?" zeptal se dívčí hlas. „Neřekl o tom nikomu."

„Chceš říct, že si ho nikdo nevšímal," odpověděl Charlie. „Jako kdyby neexistoval…"

Následovalo ticho. V jarním vzduchu grošovaném stínem a sluncem ke mně zavanula vůně cigaret. Pak si vzal slovo zase Charlie.

„Všimli jste si? Pearson ani nepřišel na pohřeb…"

„Možná nemá rád pohřby," řekla dívka.

„Ať jde Pearson do prdele, je to fakt čurák!" odpověděl Charlie.

Pearson byl náš učitel jazyků a já s Charliem souhlasil. Pearson byl konzervativní, nabubřelý a sektářský. Jednou mi poradil, abych četl taky něco jiného než Stephena Kinga. Věděl jsem, že Pearson vydal knížku, dva exempláře se nacházely ve školní knihovně a byly to pravděpodobně jediné dva exempláře, které jeho vydavatel prodal. Kniha se jmenovala *Duchové možná z měst zmizeli* a já si byl takřka jistý, že to musí být citace nějakého autora, protože tenhle chlap nebyl schopný vyplodit jedinou originální myšlenku.

„Je to bastard, věděl jsem to hned, jak jsem ho viděl poprvé," přisvědčil první hlas.

„Co si myslíte o Henrym Walkerovi?" zeptal se najednou Charles Scolnick.

Zatajil jsem dech a srdce mi začalo v hrudi bušit.

„Vypadá cool," řekl první hlas.

„*Je Zarbi,* jo," opravil ho Charlie a já zrudl až po kořínky vlasů.

„Proč?"

„Ten týpek nikdy zbytečně nekecá a mluví, jen když ho vyvolá profesor," pokračoval Charlie. „A vždycky odpoví správně. Má skvělý známky, ale nikdy se s nima nevytahuje. Všimli jste si? Vypadá, že na profesory dost kašle."

„Ze třídy je nejlepší," řekl první hlas a já jsem cítil, jak se mi hruď dme pýchou.

„Mně připadá jako sympaťák," řekla dívka a srdce mi začalo bušit ještě rychleji.

„Měli bychom si s ním promluvit," řekl Charlie. „Nabídnout mu, aby šel s náma, třeba jen jednou… a uvidíme… Co vy na to?"

„Nejsou jeho mámy lesby?" chtěl vědět první hlas.

„Proč bychom to měli udělat?" zeptala se rozpačitě dívka.

Ticho.

„Larkin," odpověděl Charlie smutně. „Přemejšlel jsem nad tím, co se stalo. Co my víme? Možná kdyby Jared měl

takový kamarády, jako jsme my, kdyby se necejtil tak sám, kdyby měl někoho, s kým by si moh promluvit, neudělal by to."

Pauza.

„Ne, já nechci, aby na tomhle náckovském ostrově došlo k další sebevraždě."

„Pozvi ho za čtrnáct dní na oslavu svejch narozenin," řekla dívka, „a uvidíš…"

Slyšel jsem, jak vstávají, a co nejrychleji jsem odtamtud vypadl.

A tak jsem před těmi dvěma a půl lety dostal první pozvání na narozeninovou oslavu.

„Líbí se ti tahle muzika?"

Tekla z reproduktorů jako roztavená metalová řeka. Drsný, divoký zvuk chraplavých, posměšných hlasů a kytarových rifů.

„Jasně," řekl jsem. „Co je to?"

„Nirvana."

Podal mi dvě alba, žádná cédéčka a už vůbec ne mp3, ale *vinyly*… Na první obálce bylo plavající dítě pokoušející se chytit bankovku pohupující se na hladině bazénu, na druhé socha velmi půvabné ženy s křídly, jako mají andělé, jenomže téhle byly vidět kosti, žíly a hlavně vnitřnosti. Přišlo mi to naprosto super.

„Mám v pokoji plakáty hororů."

Seděli jsme v koutku pohovky vedle reproduktorů. Na oslavu narozenin přišlo míň lidí, než jsem čekal, ale i tak tam bylo asi půl tuctu kluků a pouze dvě holky.

„Na zdech?“

„Jo.“

„Jakejch filmů?“

Vyjmenoval jsem mu jich asi patnáct. Viděl jsem, jak se mu rozzářily oči.

„Tolik? Ty vole! Velký?“

„Mám i další… jsou velký asi takhle,“ odpověděl jsem a rozpřáhl ruce.

„Jakejch filmů?“

„Starejch bijáků: *Dracula, Frankenstein, Hellraiser, Candyman*…“

„Ty poslední dva neznám, ale fakt vypadaj cool. Jsou na zdech? Všude? Nekecáš? Ty vole!“

„A na dveřích taky.“

„Jo! To musí bejt hustý! Plakáty na *Saw* a *Hostel*… Myslím, že mě by máma zabila, kdybych si je pověsil do pokoje. Tvoje… ehm… *maminky* jsou fakt super, víš? Jo! Hele, moh bych je vidět? Myslel jsem ty plakáty, ne tvý maminky… Nevadilo by ti to? Rád bych je viděl.“

„Žádnej problém.“

„Super. Kdybych měl v East Harboru filmový muzeum hororu, byl bys první, koho bych pozval!“

Zasmál se. Já taky. Takhle to začalo.

„Víš něco novýho o Naomi?“ zeptal se mě v autě.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Já taky ne.“

Mlčky jsme sjížděli dolů po strmé Hlavní ulici, a když jsme se přiblížili k přístavu, zabočili jsme do první ulice vedoucí směrem k parkovišti trajektů.

Každé ráno jsme my všichni obyvatelé ostrova vykonávali stejný rituál. Stoupli jsme si do fronty na trajekt ještě dřív, než se mohutná silueta toho mořského pitbula zjevila u vjezdu do přístavu. Vešlo se na něj jen sto čtyřicet aut a nikdo nechtěl čekat na další. Ti, kteří bydleli blízko, nechávali dokonce klíče v zapalování a utíkali domů posnídat.

Nebyla tam.

Když jsem vjel na parkoviště, mechanicky jsem zaznamenal několik věcí, některé obvyklé, jiné méně:

1) Studenti vystupovali ze školního autobusu s batohy na zádech, mířili k můstku pro pěší a hlasitě si povídali – jako každé ráno.
2) Otec Malcolma Barringera, ten opilec, se ve své žluté vestě chystal řídit dopravu – jako každé ráno.
3) Vysoký chlápek s šedými vlasy, oblečený do černého, házel drobné do automatu na noviny před zmrzlinovým barem („*Zavolejte a objednejte si zmrzlinu, 4253479823*“) a pak se obrátil ke svému Fordu Crown Victoria v šedé metalíze se *Seatlle Times* a *Island*'s

Sounder v ruce. Nebyl zdejší, ale viděl jsem ho tady v tomhle týdnu nejmíň potřetí ve stejnou hodinu.

4) Naomi na parkovišti nebyla.

Naopak Kayla a Johnny už tady seděli ve starém rezavém pick-upu GMC, zatímco osvětlený trajekt vyvrhl proud bledých reflektorů přijíždějící z pevniny a tři řady aut čekaly, až je budou moct nahradit. Většina jejich majitelů, která si odběhla dopít kávu, se teď vracela, sedala si za volant s kelímky v ruce a startovala. Mlha se nezvedla. Jen tma začala blednout, takže se daly rozeznat kopce kolem zátoky a jejich svahy porostlé borovicemi.

Kde je Naomi?

Moje fantazie se rozjela naplno. Určitě má rande s Natem Hardingem, svým profesorem dramatického umění, hezkým čtyřicátníkem, který, jak se říkalo, ošukal skoro všechny holky, které chodily na jeho přednášky a které *za ošukání stály.* Stala se mladou milenkou nějakého ženatého muže, možná Matta Brookse, rybáře, vejtahy, děvkaře a rváče, o němž všichni nebo skoro všichni na ostrově věděli, že spí s paní lékárníkovou, které se tak říkalo proto, že taky pracovala v lékárně a měla vyšší vzdělání než její manžel. Nebo, a to by bylo ze všeho nejhorší, je s tím čurákem Shanem. V duchu mi naskakovaly nesnesitelné obrazy. *Naomi objímá Shana… Tiskne se k němu… Naomi se se Shanem miluje…* Vloni v létě si Shane s Naomi povídal, když jsme byli na pláži. V plavkách měl hrudní a břišní

svaly a stehna muže. Vedle něj jsem si drsně uvědomil, jak jsem hubený. Dotýkali se boky, když spolu žertovali, a smáli se, kroutili prsty u nohou v rozpáleném písku a já jsem se kvůli žárlivosti málem dopustil stupidního gesta. Měl jsem chuť ho vyprovokovat, což by bylo naprosto sebevražedné… Obrazy následovaly jeden za druhým. A na okamžik jsem dokonce cítil jakousi paradoxní rozkoš z utrpení, které jsem prožíval.

Auta před námi začala startovat, když jsem popadl mobil, abych zavolal Johnnymu. „Co to děláš?“ znepokojil se Charlie. Zatímco jsme opustili řadu a vjížděli na palubu, navigováni zaměstnanci ve žlutých vestách, telefon zvonil a nakonec ho vzala Kayla.

„Henry?“

V jejím chraplavém, smyslném hlase se vždycky objevila stopa podezřelé něhy a jakéhosi pozvání, když se ke mně obracela. Nikdy jsem nezapomněl na noc, kdy mě, opilá a zfetovaná, začala líbat na rty a strčila mi jazyk do pusy, ačkoliv byli Naomi s Johnnym jen několik metrů od nás, ve stínu lesa. Kayla byla moc krásná holka. Pro ostatní určitě krásnější než Naomi. Žádný kluk na ostrově, kromě mě, nemohl zůstat lhostejný vůči jejím zrzavým vlasům, tmavému hustému obočí, které se spojovalo nad obrovskýma zelenýma očima, a k jejímu pružnému tělu s úzkým pasem, dokonale tvarovanému, a hlavně obdařenému velkými ňadry, která jí narostla víc než všem ostatním holkám na ostrově.

„Nevíš, kde je Naomi?“ zeptal jsem se.

I když jsem nechtěl, můj hlas prozradil mé obavy.

„Ne, myslela jsem, že to víš ty…“

„Ona ti… nezavolala?“

Ticho.

„Ne.“

„Kaylo, řekla ti něco… o nás dvou?“

Ticho.

„Henry, je mi líto… ale poprosila mě, abych ti to neříkala.“

„Do prdele, Kaylo!“

„Slíbila jsem jí to.“

„Má rande, viď?“

„Henry…“

„Proto tady není?“

„Henry, prosím tě.“

„Má… má někoho jinýho?“

„To nevím.“

„Kaylo, do prdele!“

„Hele, slíbila jsem…“

„Má někoho jinýho?“

„Henry, já…“

„Řekni mi jenom tohle, Kaylo.“

„Já nevím…“

Pak po krátkém váhání:

„Vím jenom to, že se s tebou chtěla rozejít… To je všechno.“

Náhle jsem měl pocit, že se můj život rozpadl na kousíčky. Zůstal jsem sklesle sedět za volantem, ačkoliv Charlie už stál venku na můstku. Skrz přední sklo jsem hleděl na auta namačkaná v úzkých chodbách trajektu, ale neviděl jsem nic jiného než obraz Naomi.

V létě roku 2011 – bylo to druhé nejteplejší léto ve Spojených státech, nejteplejší za posledních sedmdesát pět let – jsem to dělal poprvé. Ve čtyřiceti šesti z osmačtyřiceti států vládly od června do srpna nadprůměrné teploty. Jediné výjimky byly Oregon a stát Washington. Naomi nikdy nebyla tak krásná jako to léto. Hodně plavala, plachtila podél pobřeží Crescent Harboru a pravidelně cvičila, takže se jí zpevnily a vyrýsovaly svaly. Její přirozeně snědá pokožka ještě ztmavla sluncem. To léto spolu začali chodit Johnny s Kaylou a nevynechali jedinou příležitost, aby se nevytratili stranou. Charlie pomáhal každé odpoledne rodičům v Ken's Store & Grille, proto jsme, přestože jsme oba měli letní brigády na půl úvazku, během těch dlouhých měsíců července a srpna zůstávali s Naomi často sami. Většinou jsme se vraceli hodně pozdě. Její matka, stejně jako moje maminky, si nás tolik nevšímala, protože jsme jednak chodili na brigádu, a jednak bylo léto. Během prázdnin foukal vítr svobody a nakazil dokonce i naše rodiče. Muselo to být díky dočasné změně klimatu, písničkám, které dováděly na vlnách, dlouhým, příliš zapíjeným večerům a samotnému světu, který se tvářil, že se na chvíli uklidnil.

Stalo se to dva dny před Svátkem práce, před koncem prázdnin. Jednou večer jsme se schovali pod husté větvoví borovice na konci pusté pláže, protože vypukla bouřka. Mezi kořeny a nízkými větvemi byla nízká hráz, na kterou kanoisté vytahovali své loďky. Bylo to měkké nenápadné místečko, které z pláže nebylo skoro vidět. Díra v mechu a písku pod klenbou větví. Bylo to tou atmosférou konce prázdnin? Vzniklo to z toho pocitu nostalgie, který se nás zmocnil? Měli jsme nastoupit na střední školu, byl to krok do neznáma. A tam jsme to udělali. Jen několik metrů od jedlých slávek, ústřic a mořských hvězdic uvězněných v kalužích vody, které tam zůstaly po odlivu. Vzpomínám si na vlažný déšť, který jí stékal po tváři a po ňadrech, když si sundala plavky. Na čistou vodu na jejích ústech, na své chvění a na svou erekci v mokrých plavkách. To léto jsem četl *Padlého anděla*, *Méně než nula* a *Sexus*.

Bylo mi čtrnáct.

Vystoupil jsem z fordu a vyděšeně jsem vykročil za Charliem mezi auty směrem ke schodišti. Když jsme došli nahoru, zamířili jsme ke stolku, u něhož jsme obvykle sedávali, daleko od baru, od pachu špatné kávy a rybí polévky (už jen pohled na ni odradil i ty nehladovější cestující; když ji barman nalil do velkého hrnce, vypadala, jako kdyby ji tady vyzvraceli všichni, kteří včera měli mořskou nemoc). Když jsem se posadil na lavici, vrhl

jsem vzteklý pohled na Kaylu, která rozpačitě odvrátila oči k oknu.

Všichni se pak začali tvářit, že se věnují běžným ranním aktivitám. Johnny s Kaylou se snažili na poslední chvíli dopsat úkoly, které včera nestihli. Charlie dohánněl spánek s hlavou položenou na zkřížených pažích. Já myslel jenom na jedno.

Nakonec to byl Charlie, kdo zvedl hlavu a zeptal se: „Nepřipadá vám divný, že tady není?"

Všichni věděli, že chodit za školu je v jejím případě totéž, jako kdyby tálibánec projevil záchvěv lidskosti. Naomi byla nejzodpovědnější studentka z nás všech. Nepatřila k těm, kteří podle Charlieho „lížou profesorům prdel tak hluboko, že když jeden z nich vyplázne jazyk, všichni se ptají, komu patří", ale přesto měla nejlepší známky skoro ve všech předmětech. Byli jsme strašně rozdílní. Naomi byla nadšená, spontánní, výřečná, přesvědčivá, ve škole se zúčastňovala spousty aktivit a měla duši vůdce. Já jsem byl rezervovanější. Nebyl jsem zdaleka tak důvěřivý a byl jsem spíš individualista. Ale oba jsme měli dobré známky. Naomi milovala velké fráze a velká slova, zvučné výrazy jako „revoluce," „občanská neposlušnost," „rezistence," „totalita," „vzpoura," ráda napravovala svět a ve společnosti Charlieho, Kayly a několika dalších byla vždy připravena zvednout prapor utopie svržený do prachu. Já je poslouchal, občas jsem ze sebe vypravil *hm, hm*. Nebo opatrné *ach*, a viděl jsem v nich nenapravitelné donki-

choty a salonní revolucionáře zbavené smyslu pro realitu. Kdyby jim svěřili správu země, zhroutili by se za jediný týden. „Jo," řekla Kayla, „připadá mi to divný… Henry, řekli jste si včera na trajektu něco?"

Zaváhal jsem.

„Řekla mi, že si chce dát pauzu…"

„Jak jsi reagoval?"

„Já… trochu jsem se naštval."

„Jak ses naštval?"

„Co? Hele, Kaylo, jak jsem se měl naštvat? Prostě jsme se pohádali. Pak začala brečet a utekla."

Opomněl jsem poznamenat, že v jednu chvíli málem spadla přes palubu.

„Má o ní někdo nějaký zprávy?" zeptal se Charlie.

Všichni jsme zavrtěli hlavou.

Ztracený ve svých myšlenkách jsem otočil hlavu a uviděl jsem ho – jeho velkou postavu, jak se opírá o bar.

Muž z parkoviště.

Tentokrát jsem si byl jistý: Pozoroval nás. Odvrátil pohled, když jsem k němu zvedl oči. Teď jsem ho chvilku pozoroval zase já, zatímco on pil kávu. Byl vysoký, musel měřit skoro dva metry, a ve svých tmavých šatech vypadal jako bývalý voják nebo polda. Měl úzkou protáhlou hlavu posazenou na mocném krku. I z té dálky jsem mohl pod kabátem rozeznat svalnatou postavu. *Profesionál*? Ale jaký profesionál?

Já vím, je to směšné.

Choval jsem se prostě jako paranoik a určitě se to dalo připsat nervozitě, kterou ve mně vyvolala minulá noc…

Cítil jsem, jak se mi zvedá žaludek. Vstal jsem a zamířil k toaletám. Pak jsem stál před smradlavou mušlí, celý jsem se třásl a nedokázal jsem to zastavit, měl jsem chuť bušit hlavou do zdi, řvát, prosit a mlátit se pěstí. Samozřejmě že jsem nic z toho neudělal, jen jsem se vymočil do mušle. Když jsem se otočil, všiml jsem si, že vedle umyvadla leží použité injekční stříkačky. Vždycky jsem se ptal sám sebe, jestli je použili diabetici, nebo feťáci.

Pak jsem se sklonil nad umyvadlo, abych si umyl ruce, a chvíli jsem pozoroval svou tvář v zrcadle. *Nemám se rád.* Nemám rád svou kebuli, ačkoliv vím, že holkám ve škole nevadí. Nemám rád to, jak se tvářím. Chtěl bych se podobat Mickeymu Rourkovi v *Rusty James* – dřív než se podrobil plastickým operacím – nebo Stevu McQueenovi v *Bullittově případu*. Místo toho se podobám ideálnímu typu pitomce… Ten den jsem opravdu vypadal příšerně. Jako někdo, kdo má strach.

Jako někdo, kdo ublížil.

Naomi, ach ne, Naomi, nedělej mi to, prosím tě, nedělej mi to.

Víčka jsem měl oteklá, jako kdybych brečel, ale neplakal jsem.

Když jsem vycházel ze záchodu, málem jsem mu vletěl do náruče.

Tomu velkému chlapovi v černém.

Stál u dveří. Nehnutě. Tvářil se, že pozoruje špičky svých bot. „Dovolíte?“ řekl jsem, protože mi bránil v cestě.

Zvedl ke mně oči. Byl to šok. Jeho tmavohnědé oči v pološeru zářily zvědavostí. Zářivky byly v trajektu zhasnuté a kabina byla v ten šedivý den ponořena do stínu. Venku se mlha, pořád tak hustá, lepila k oknům. Viděl jsem jeho tvář v protisvětle. Převyšoval mě nejmíň o hlavu. Vypadal jako totem, nebo jako socha na Velikonočním ostrově. Chvilku na mě upřeně hleděl.

Byl to pohled neuvěřitelné intenzity, skoro až hypnotický.

Usmál se.

Řekněme, že se jeho úzké rty roztáhly do grimasy vzdáleně připomínající úsměv. Pak se ten úsměv srazil jako omáčka.

A přesně v tu chvíli jsem s absolutní jistotou věděl, že tam není náhodou.

4.

Penceyho střední škola

První hodina – algebra – mi připadala dlouhá, druhá – mořská biologie – nekonečná. Jako kdyby každá minuta tekla přes nějaký filtr. Porušoval jsem školní řád, který v prostorách školy zakazoval nejen používání mobilů, ale také tabletů, iPodů a všech dalších novinek, s výjimkou počítačů, které měli studenti k dispozici ve škole díky sponzorskému daru Billa a Melindy Gatesových. Telefon mi v kapse neustále svítil. Jenomže pořád zůstával zoufale tichý. Vůbec jsem neslyšel, co říká Sam Brisker, kterému studenti dali přezdívku Chobotnice a jehož přednášky jsem vždycky vzrušeně poslouchal, a dokonce jsem nevnímal ani první hodinu, kdy vyprávěl příběhy o kosatkách, lososech, krabech, mořských sasankách, velrybách, nahožábrých plžích a o dalších neuvěřitelných bytostech žijících v Pacifiku, které dokazují, že proti paní Přírodě měl J. R. Tolkien jen velmi omezenou fantazii.

Napůl jsem spal. Chobotnice je vousatý chlap s kulatými brejličkami. Vypadá jako karikatura oceánografa, ale má docela slušný smysl pro humor a pro dramatické vyprávění. Jednou se objevil ve třídě s velkou chobotnicí v nádrži. Pro svůj pokus potřeboval pokusného králíka a samozřejmě si vybral Shana, což dokazuje, že navíc má šestý smysl. Shane je tvrďák, ale má příšernou hrůzu z mořských potvor, chobotnice nevyjímaje.

Nepřipadalo v úvahu, aby se před celou třídou projevil jako zbabělec. Shane popadl svou odvahu do obou rukou a kráčel k Briskerově katedře a k akváriu, a přitom se velmi pečlivě vyhýbal pohledu na devadesáticentimetrovou chobotnici, která se krčila uvnitř.

„Chobotnice je mimořádně inteligentní zvíře." začal Brisker, „Po delfínovi a velrybě je to nejbystřejší zvíře oceánu…"

Fakt, že ta slizká věc s osmi chapadly je navíc inteligentní, Shana podle mého názoru nijak neuklidnil. Brisker vytáhl z kýblu sledě, držel ho za ocas a podal ho Shanovi. „Na, dej jí ho." Viděl jsem Cuzickovu grimasu. Najednou dostal barvu sraženého mléka. Vzal sledě, jako kdyby manipuloval s radioaktivním plutoniem, a natáhl ruku k akváriu. Nevím, jestli už jste zblízka viděli tlamu chobotnice, ve skutečnosti to ale žádná tlama není. Vypadá jako papouščí zobák schopný rozdrtit ulitu ústřice. Zmiňovaný zobák spolkl sledě. „Do prdele," vydechl Shane naprosto bezbarvým hlasem. „Teď

polož ruku na okraj akvária," řekl Brisker. V tu chvíli by ve třídě bylo slyšet spadnout špendlík. Shane na deset nekonečných vteřin zaváhal a teprve pak poslechl. Jedno zkroucené chapadlo se vysunulo nahoru a něžně mu obtočilo zápěstí jako pásek od hodinek. Shane zezelenal. Brisker je představil: „Brade, tohle je Shane… Shane, představuji ti Brada. Řekni Bradovi dobrý den, nic neriskuješ…" „Paanee…" vydal ze sebe potichu Shane prosebným tónem, jaký jsem u něj ještě nikdy neslyšel. Brisker ho chvíli pozoroval přimhouřenýma očima za brejličkami a pak potřásl hlavou. „Zatleskáme Shanovi," prohlásil, „a zatleskáme také Bradovi. Můžeš se vrátit na své místo…" Shane se na Briskera kvůli tomu ale nijak nezlobil. Kluci Briskera milovali, holky o něm říkaly, že je *děsnej* nebo *divnej* nebo *nechutnej*. Obvykle patřily hodiny mořské biologie mezi mé nejoblíbenější. Mám je rád z úplně opačného důvodu, než proč mám rád horory. V Briskerově světě má všechno své místo, všechno je tam metodicky uspořádané. Chaos reálného světa zůstává za dveřmi třídy. Ale ten den by mi klidně mohl vyprávět, že celou noc bojoval s bílým žralokem, mou pozornost by nepřilákalo nic. Asi stokrát jsem se podíval na dveře a doufal, že se mezi nimi objeví Naomi a že nějak vysvětlí své zpoždění. Její místo ale zůstávalo prázdné. Když v půl jedenácté zazvonilo, rozběhl jsem se ven. A poslal jí první esemesku:

Kde jsi?

Pak druhou:

Všichni se tady o tebe bojí, zavolej aspoň Kayle.

A pak, po krátkém váhání třetí:

Miluju tě.

Opřel jsem se o strom v ústraní, strčil jsem telefon do kapsy a čekal, že na stehně ucítím vibrování, které bude znamenat odpověď. Ale telefon zůstal stejně tichý jako kámen.

Najednou jsem si všiml, že vedle haly vznikl nějaký shon, viděl jsem, jak se tam studenti zastavují, diskutují a gestikulují. Slyšel jsem výkřiky a v duchu jsem se ptal, o co se jedná, když v tu chvíli se z davu vynořili Charlie a Johnny a rychle zamířili mým směrem. Dokonce i skrz mlhu jsem rozeznal Charlieho zasmušilou tvář. Johnnyho obličej vyjadřoval stejnou obavu. Jak se blížili, viděl jsem jim v očích znepokojení a celý jsem se začal třást. Když ke mně Charlie došel, vyndal z batohu tablet, podíval se na něj a pak mi ho podal.

„Koukni se na tohle."

Zachvěl jsem se. V jeho hlasu jsem zaslechl záchvěv paniky. Podíval jsem se na bezpečnostní kameru, která se podobala bezpečnostní kameře na trajektu a zabírala kampus. Od začátku roku už Charlieho dvakrát nachytala. Jednou proto, že na dvoře jezdil na skejtu – skejty byly v kampusu zakázané stejně jako tablety a mobily –, a podruhé, že hrál ve třídě *Candy Crush*. Ale na kameru teď Charlie evidentně nemyslel.

„Co je?“

Strčil mi tablet pod nos. Do obličeje mi skočil titulek a úvodní odstavec.

Podezřelé úmrtí na Glass Islandu

Zločin, nebo nehoda? Na pláži na ostrově bylo nalezeno tělo mladé ženy.

Byl to výňatek z článku z nějakých místních novin. Buď ze *Seattle Times*, *Anacortes News* nebo *San Juan Islander*…

„Přišla?“ zeptal se Charlie. „Je Naomi tady?“ (Charlie, Kayla a Johnny chodili tento rok do jiné třídy, ale Naomi ne. Neseděli jsme však spolu. Naomi seděla se sestrami Purdyovými a já vedle kluka jménem Kyle.)

Zavrtěl jsem hlavou. Na zlomek vteřiny jsem měl pocit, že se můj trávicí systém proměnil v sifon a centrum gravitace se mi přestěhovalo do břicha. Musel jsem se opřít o strom.

„Co se staloooo? Do prdele! Co se staloooo?“

Charlieho hlas se náhle vyšplhal do hrozných výšek, takže začal být nestabilní, jako když mutuje puberťák.

Vytrhl jsem mu tablet z ruky a rychle jsem očima přelétl zbytek článku, v němž nebylo moc informací: Byl krátký, plný narážek a otazníků.

Dnes ráno našli šerifovi pomocníci z Glass Islandu mrtvé tělo na jedné z pláží na ostrově. Podle jistých pramenů se jedná o mladou sedmnáctiletou dívku, jejíž totožnost není známá. Tělo našel jeden z obyvatelů ostrova na procházce se psem. Podle prvních informací se dívka buď nešťastnou náhodou utopila, nebo šlo o vraždu. Šerifova kancelář odmítla poskytnout jakékoliv informace a pláž byla uzavřena. Šerif Krueger požádal o spolupráci policii státu Washington a vyšetřovatele z okresu Snohomish.

Zaplavila mě strašná předtucha. Nechala mě bez síly a odvahy.

„Naomi," řekl jsem.

Viděl jsem, jak se Charlieho obličej rozpadá.

„Ach ne! Ne, ne, ne! Henry, to neříkej… přece si nemyslíš, že..."

„Nemá zpoždění… Ona… nepřišla."

„Je to jen shoda náhod," zasténal Johnny žalostně. „*Určitě je to shoda náhod.*"

„Určitě je, jenom se s ní pořád nemůžu spojit."

„Já taky ne," přidal se Charlie divným hlasem. „Ach ne, ne, ne! Kurva, já mám strach!"

Chytil se za vlasy, zašklebil se a zlomil se v pase.

Zíral jsem na Charlieho. I já jsem měl příšerný strach. Hledali jsme ji všude, marně. „Určitě našla někoho, kdo

ji sem přivez," řekl Charlie. Jenomže nikdo z nás jsme ji neviděli vystupovat z trajektu…

Na zlomek vteřiny jsme zmlkli, ponořeni v myšlenkách.

Vytáhl jsem z kapsy mobil. Podíval jsem se na displej, kolik je hodin. Jízdní řád trajektu jsem znal zpaměti. Jeden odplouval na Glass Island přesně za sedm minut. Na nic jsem nečekal a vyrazil jsem přes trávník směrem k nábřeží. „Henry!" slyšel jsem, jak mi ostatní křičí za zády. Pak jsem zaslechl, jak vyrazili sprintem za mnou. Neotočil jsem se. Jen jsem zdálky slyšel, jak zvoní konec přestávky.

„Trajekt vyplouvá za šest minut," řekl jsem, když jsem dosedl za volant a oni se nacpali do auta.

Vyřítili jsme se z kampusu a ujížděli jsme po Školní ulici. Projeli jsme kolem Penceyho střední školy, pokračovali směrem k letišti a před přístavem jsme zahnuli doprava. Po Pobřežní cestě jsme dojeli k pokladně a vřítili jsme se na parkoviště. Poslední auto už bylo na palubě a zaměstnanci se chystali vytáhnout řetězy.

Přiřítil jsem se k nim.

„Hej, zbláznil ses?" křikl na mě zaměstnanec ve žluté vestě. „Copak jste zešíleli? Nevidíte, že už je zavřeno? Panebože, počkejte na další trajekt!"

Vystrčil jsem hlavu z okénka. „Prosím vás, pane, moji matku porazilo auto, odvezli ji do nemocnice, nemůžu se s ní spojit. Prosím! Mám strašnej strach."

Podezřívavě si nás prohlížel jednoho po druhém přes čelní sklo a evidentně se v duchu ptal, jestli si z něj děláme srandu, nebo jestli to myslíme vážně. Když spatřil vyděšené tváře mých kamarádů, otočil se ke svému kolegovi na předním můstku. Ten ještě nezvedli.

Zamávali na nás, ať vjedeme dovnitř.

Vyšel jsem na můstek zmáčený deštěm, abych se trochu nadechl čerstvého vzduchu. Moře bylo bílé a zářivé jako chrom. Mlha se zvedla. V dešti se však rozplývaly obrysy nejbližších ostrovů, jejichž svahy, zježené borovicemi, spadaly skoro svisle do moře.

Ve chvíli, kdy jsem vyndal mobil, jsem uslyšel skrz déšť a zvuk strojů nějaké hučení. Zvedl jsem hlavu. Hydroplán. Na kokpitu měl znak státní policie. Letěl nízko po naší levici, nad hustým tmavým lesem, kolem kterého jsme právě proplouvali. Předletěl nás, pak naklonil křídla, zabočil a zmizel mezi dvěma ostrovy korunovanými mraky. Kolem trajektu defilovaly v šedivém světle ostrovy, mysy, zátoky, průlivy a skaliska.

Vrátil jsem se dovnitř.

Znovu čekání.

Znovu strach.

Charlie se přes tablet připojil k wifině na trajektu a snažil se najít další informace. Ale kromě toho, co už psali v novinách, se nic nového neobjevilo. Nakonec jsem vytočil jedno číslo.

„Liv Myersová," ozval se pevný autoritativní hlas.

„Maminko, to jsem já."

„Henry, co se děje? Neměl bys být ve škole?"

Váhal jsem, jak jí to mám všechno vysvětlit. Pak jsem mluvil o tom článku v novinách a o Naomině absenci ve třídě, ale o incidentu z předcházejícího večera jsem samozřejmě pomlčel.

„Víš, Henry, musí to být jenom shoda okolností. Děláš si zbytečné starosti," řekla maminka Liv uklidňujícím tónem. „Co si to vymýšlíš? Opravdu našli nějaké tělo na Agate Beach? To je hrůza!"

„Mohla bys zkusit zavolat šerifovi nebo Naomině matce?" požádal jsem ji. „Hned teď."

Nevím, jak se mi před ní podařilo skrýt svou absolutní hrůzu.

„A co jí mám říct?"

„Já nevím… Co chceš…"

„Dobře, ale ujišťuju tě, že si děláš zbytečné starosti. Uvidím, co můžu udělat, ano?"

Určitě se podívala na hodinky, protože hned vzápětí dodala:

„Neměl bys být ve třídě? Přestávka v deset třicet už přece dávno skončila, ne?"

„Jsem ve škole na záchodě, maminko."

„A co je to za hluk, který v pozadí slyším? Henry, já se o všechno postarám, ale ty se prosím tě okamžitě vrať do třídy."

„Dobře, mami. Pošli mi esemesku. Nechám si zapnutý telefon."

„To máte dovolené?"

Bez odpovědi jsem zavěsil. Charliemu se podařilo dovolat bratrovi. „Řek mi, že se mnou nemůže teď mluvit," oznámil mi pochmurným tónem. „Ten pitomec."

Charlieho starší bratr Nick byl necelý rok zástupcem šerifa. Charlie svého bratra nenáviděl a on mu to bohatě oplácel. Všiml jsem si, že můj starý kámoš je bledý jak stěna.

„Charlie, co přesně ti řekl? Jak ti to řekl? *Charlie*!"

Charlie na mě vrhl pohled štvaného zvířete.

„Začal mít divnej hlas, když jsem se mu zmínil o Naomi… Henry, já… mám zlý tušení."

Clona mnohem hustšího deště se k nám blížila, když jsme připlouvali do zátoky a náš černý hornatý ostrov porostlý borovicemi se proti nám vyřítil skrz liják jako matka vražednice čekající na své děti. Dva nejvyšší vrcholky ostrova, Mount Gardner a Apodaca Mountain, se topily v mracích barvy sazí. Když jsme vyjeli po můstku na parkoviště, déšť ještě zesílil a vrhal se na naše přední sklo, jako kdyby někdo pustil sprchu naplno. Když jsme projížděli městem, zablikala na mě na semaforu červená a já jsem musel za-

stavit, ačkoliv jsem přímo divoce toužil jet dál a vykašlat se na světla. Ale zprava se objevil náklaďák s rozsvícenými reflektory a hned za ním jelo policejní auto, které spustilo sirénu a předjelo ho. Obě auta zahalila mlha kapek a voda stékala po karoseriích. Šlápl jsem na brzdu. Když se konečně rozsvítila zelená, zabočil jsem doprava směrem vzhůru po Hlavní ulici, pak jsem se řítil po třídě Eureka zaplavené vodou a z ní jsem uhnul do lesa na Millerovu cestu. „Do prdele, Henry, POMALU!" zařval Charlie, když jsme v zatáčce málem dostali smyk. Vzadu se Johnny přidržoval oběma rukama. Míjeli jsme luxusní vily na Eagle Cliff. Většina jich byla v tuto roční dobu zavřená. V této severní části ostrova lesy zhoustly. Rostly tu Douglasovy jedle, kanadské jedle a nejvyšší a nejhustší červené cedry. Nad našimi hlavami tvořily klenbu, která skoro zakrývala zamračené nebe. V podrostu na mechu vládl stín. Skla se orosila naším dechem. Přišla mi nějaká esemeska a já jsem si ji při jízdě přečetl.

Nemůžu se dovolat Naomině matce. V šerifově kanceláři mi odmítají podat jakékoliv informace. Co se děje? Kde jsi?

Stiskl jsem zuby a odhodil telefon na palubní desku, ale ten se vzápětí znovu rozvibroval.

Henry Walkere, kde jste? Kde jsou vaši kamarádi Scolnick a Delmore? Je všechno v pořádku??? Lovisek

Jim Lovisek byl ředitel naší školy. Slečna Gieringerová, moje profesorka angličtiny, mu musela oznámit mou

absenci a sdělit mu, že Charlie a Johnny jsou pravděpodobně se mnou. „Henry!“ vykřikl najednou Charlie. Podíval jsem se skrz pohybující se stěrače dopředu na cestu. Přímo před námi se mezi stromy, v úrovni parkoviště, do něhož ústila cesta na Agate Beach, objevily blikající majáčky. Stála tam policejní auta a auta bez označení. Byla mezi nimi i sanitka. Srdce mi začalo bušit rychleji.

5.

Banánový slimák

Upřeně jsem zíral na sanitku. Panika mi rychle vstříkla do údů cement, až do chvíle, kdy mi někdo položil na rameno ruku – Johnny nebo Charlie – a kdy jsem sebou trhl. Cítil jsem, jak mi na hlavu padají kapky velké jako mince. Uvnitř jsem cítil hučení na nízké frekvenci mezi čtyřiceti a sto hertzi. Vykročil jsem jako slepec po stezce klesající dolů na pláž. Vedla kolem lososových sádek a deštného lesa, který tvořil severní okraj Crippen Parku. Byla dlouhá asi tři sta metrů, v první části vyasfaltovaná, pak se proměnila na udusanou hlínu a v posledních asi padesáti metrech vedla pískem. Pod mokrými stromy se na začátku cesty hemžila spousta lidí, deštníků, šerifových zástupců v pláštěnkách, ale také členové z washingtonské státní hlídky v uniformách, a muži v civilu, mezi kterými byl určitě i státní zástupce a možná i koroner nebo soudní lékař, který sem přiletěl ze sousední-

ho okresu Snohomish. Takhle to tady chodí. Na ostrově není ani márnice, ani tu nepůsobí soudní lékař. Bylo tam také několik novinářů, kteří se dali poznat podle mikrofonů a kamer, jimiž všem mávali před nosem. Vmísil jsem se mezi ně, aniž by mi někdo věnoval pozornost. Charlie a Johnny kráčeli těsně za mnou, jako kdybychom šli na pouť.

O kus níž, v místě, kde se úzká vyasfaltovaná cesta změnila v obyčejnou stezku, byla natažená páska. Před ní se tlačili zvědavci, které hlídal Dominick Silvestri, jeden ze zástupců šerifa na Glass Islandu, Kruegera. Stoupl jsem si před něj. Musel jsem být bledý jako stěna, promočený a celý jsem se třásl, ale Silvestri mě skoro nezaznamenal. Měl hlavu plnou jiných lidí, než aby si všímal šestnáctiletého puberťáka. Musel hlídat malý dav zvědavců a hlavně novináře.

„*Zástupče, zástupče*!“ zavolal jsem na něj a odhrnul jsem si z očí vlasy promočené deštěm. „Kdo je to? Koho tam našli?“

Konečně se na mě podíval. Bylo to, jako by se mu najednou napnul celý obličej.

„Já… ehm… ahoj, Henry, je mi líto, ale… ehm… nesmím o tom mluvit, víš? Prosím tě, uvolni cestu.“

„Je to Naomi?“ zeptal jsem se. „Je to ona?“

Ústa jsem měl plná žluči. Silvestri vypadal, jako kdyby dostal ránu pěstí na solar. Zpod mokré pláštěnky na mě hleděl o čtyři vteřiny déle, než měl.

„Nesmím o tom mluvit, je mi to líto," řekl s upřímnou lítostí.

Cítil jsem, že má smutný hlas. Dokonce velmi smutný. Jak už jsem říkal, tady se všichni znají. Pochopil jsem, že mě ignoroval schválně, když jsem se před něj postavil, protože se bál mých otázek a odpovědí, které by mi musel dát. Měl jsem pocit, že zešílím. Lokty jsem začal odstrkovat jednoho, dva, tři lidi stojící podél policejní pásky. Koutkem oka jsem kontroloval Silvestriho, který ze mě nespouštěl oči. Když ode mě odvrátil zrak, aby se věnoval někomu jinému, nějakému dalšímu problému, jak se říká u policie, sehnul jsem se a podlezl pod páskou. Tentokrát mu můj pohyb neunikl. „Hej, Henry! Kam jdeš? VRAŤ SE!" Rozběhl jsem se dopředu, než mě mohl zastavit. „*Stůj!*" Sklopil jsem hlavu, ramena vystrčil dopředu jako hráč amerického fotbalu, běžel jsem podél cesty, kličkoval mezi protihráči, kteří se mi rozběhli naproti a pokoušeli se mě zastavit, řítil jsem se dolů po svahu a potom jsem náhle zabočil k lesu. Za sebou jsem slyšel čím dál hlasitější křik. Křik smečky, která se mi hnala v patách. Nad hlavou v houstnoucím listoví šuměl déšť a odevšad kapala voda. Díky vlhkosti les přímo zářil. Každá koruna, každá větev, každý list, každé jehličí se vesele leskly, ačkoliv den byl pochmurný. Nebyl to obyčejný les, ale *deštný prales*. Obří stromy, které na některých místech mohly dosahovat výšky až sto padesáti metrů, zbavovaly království dole světla. Pod baldachý-

nem vládl stín a ticho. V tomto zeleném oceánu se nedal rozeznat život od smrti ani víra od rozkladu. Nízké kapradiny rostly mezi spadanými kmeny a mezi zdravými, mocnými stromy ohnutými bouřemi bujelo husté křoví. Pocit míru, který mě na okamžik zaplavil, netrval dlouho. Přerušilo ho hřmění bublajícího divokého potoka, který se přede mnou objevil a jenž tekl podél dřevěných lososích sádek.

Pořád jsem běžel. Zapadal jsem po kolena mezi kapradí, klouzal jsem po kamenech pokrytých mechem, nohy mi ujížděly na mokré pórovité zemi, ostré větve mě píchaly do lýtek, když jsem přeskakoval uschlé kmeny. Tenisky jsem měl plné vody. Přes tvář pokrytou potem mě bičovaly mokré větve borovic vonících pryskyřicí. Všiml jsem si, že se mi někdo snaží nadběhnout zprava. Těsně předtím, než mě chytil, jsem přeskočil jednu sádku a řítil jsem se skrz les směrem k pláži, k postavám v bílých kombinézách, které jsem viděl mezi stromy. Nějaký hlas zařval: „Panebože, chyťte ho!“ Konečně jsem vyběhl z lesa a boty se mi zabořily do mokrého sypkého písku. O kus dál na břehu něco leželo. Mlha na pobřeží slábla. Málem se mi to podařilo. Byl jsem vzdálený už jen několik metrů, když se přede mnou vztyčila hradba lidí. Se zoufalým, vzteklým, bolestným výkřikem jsem do ní narazil a skoro se mi ji podařilo překonat, když se kolem mě uzavřely ruce a uvěznily mě jako v kleci. Ale byl jsem už dost blízko abych…

…*viděl*…

…tu věc… Všude kolem běhali malí krabi a rackové mávali křídly a čekali, až jim vrátí jejich hostinu. Ležela mezi dvěma kalužemi vody, v nichž jsem zahlédl mořské řasy, hvězdice a obřího mořského ježka. Poznal jsem její tmavé vlasy rozhozené jako řasy na písku poďobaném lijákem, tetování na rameni… a jizvu po očkování proti tetanu. Ale *zbytek*… Zbytek jako kdyby byl obraz z mých oblíbených filmů a v ostrém světle přenosných halogenových lamp celá scéna vypadala, jako by se tady zrovna natáčelo. V jejich bodovém světle, kontrastujícím se zbytkem tmavé pláže, se leskl její oteklý obličej pokrytý modřinami a její oči… Její oči se určitě staly pochoutkou pro racky nedočkavě čekající na břehu, protože z nich zůstaly jen dva prázdné oční důlky. Totéž platilo i o jejích ústech. Déšť omýval její tělo, bušil do louží a při kontaktu s halogenovými světly se z něj kouřilo. Stehna měla na několika místech pořezaná.

Nebyla *úplně* nahá.

Ve skutečnosti na sobě měla rybářskou síť jako nějaký módní výstřelek. Cítil jsem, jak mi z obličeje mizí všechna krev. Z úst mi vystříkly sliny. Čelo mi pokryl pot a nohy se pode mnou podlomily. Mezi oky sítě mohli všichni kolem vidět její malá prsa, a dokonce i její pohlaví…

Náhle se obrátil vítr a já jsem ucítil její pach. Pach mrtvoly. Řekl jsem: Ne, to není možné, ne…

Ach panebože, ne, ne, ne.

Začal jsem se prát. Odstrkoval jsem ruce, které mě svíraly a které mě stahovaly dozadu. Ale tentokrát mě nepustily. A náhle jsem skrz mlhu slz zahlédl detail, který mě definitivně uvrhl do šílenství. Nějaký rychlý pohyb, něco žlutého, slizkého, dlouhého jako prst, co vyklouzlo z jejích otevřených úst.

Banana slug, slimák banánový… Vzpomněl jsem si, jak nám Brisker při hodině biologie vyprávěl, že slimáci banánoví mají dvacet sedm tisíc miniaturních zoubků na jazyku a že jejich sliny jsou tak husté, že se slimák může pohybovat po ostří nože a neřízne se.

A zatímco mě policajti, technici nebo bůhvíkdo odnášeli pryč, pozvracel jsem se.

6.

Před dvěma měsíci

Řada schránek na dopisy – bylo jich tam asi dvanáct – stála na konci cesty pod drtivým kansaským sluncem ve Flint Hills, ležícím v okresu Chase, přibližně v zeměpisném středu Spojených států.

Rozkývaný Dodge Ram se tady zastavil přesně v poledne. Vládlo naprosté bezvětří a nebe bylo jednolitě modré. V Kansasu docházelo v létě k ničivým bouřkám a tornádům, ale v této části Států bylo nebe většinou úplně čisté. Masy vzduchu nad krajinou ubíhaly jako cestovatelé, nezastavovaly se tady a veškerou vlhkost vylévaly v západních horách, dřív než se stočily k východu.

Žena otevřela skřípající dvířka, vyndala kapesník, zvedla si kšilt na čepici a otřela si pot z čela. Měla na sobě oranžové šortky a modré tričko bez rukávů. Vystoupila a rozhlédla se po spálené krajině.

Jistě, byla to krajina monotónní, ale čistá, otevřená, nekonečně prázdná a skoro na ní nerostly stromy. Vůbec nepřipomínala bujný porost její rodné Virginie. Ve vysoké trávě rostly květiny, hořec, mužák, netvařec. Silnice vedla rovně. V malém vápencovém údolíčku převládala tráva a u rachitického potůčku rostl břestovec a ořešák. Tady tlouklo srdce Ameriky. Místo, kde konečně našla klid. Po všech těch letech, kdy mu sloužila, kdy po něm sbírala hovna, krev, slzy a odpadky… Cizinci si na zdejší nudnou krajinu a na lhostejnost jejích obyvatel stěžovali, ale ona věděla, že to tak není, že je to jenom představa obyvatel měst. A hlavně tady mohla konečně zapomenout na *něj* a na jeho prokletou duši. Tady jí nic nepřipomínalo Granta Augustina.

Nesnažila se před ním uprchnout. Mohl ji najít kdykoliv. Disponoval všemi možnými nepředstavitelnými prostředky. Neschovávala se, jen se snažila vybudovat si život daleko od něj, život bez něj, život, jenž byl svou jednoduchostí popřením života, který poznala po jeho boku. Někdy, když jela po Sto sedmasedmdesátce do Council Grove nebo do Topeky, měla pocit, že ji sledují. Ale nestarala se o to. Kdyby s ní chtěl navázat kontakt, už by to dávno udělal. Byl to ostatně on, kdo ji před šestnácti lety po té smutné historii propustil… Byla to jediná věc z té doby, po níž se jí stýskalo. Nebo spíš jediná osoba…

Během posledních let si začala dokonce myslet, že na ni Grant Augustine definitivně zapomněl a že ji ze svého života vyškrtl. Jenomže velmi dobře věděla, že on

nikdy na nic a na nikoho nezapomíná. A někdy, když se na kansaském nebi objevily blesky a když se v noci ozvalo příšerné zahřmění, se probouzela, posadila se na posteli a s bušícím srdcem čekala, že ho spatří stát ve světle blesku mezi dveřmi.

Šestnáct let…

Šestnáct let o něm neměla žádné zprávy. A přesto se kvůli němu v noci ještě pořád občas budila.

Kráčela prachem k řadě poštovních schránek. Byla na nich jména jako Merryman, Puchalski a Boyle a jejich plech byl rozpálený stejně jako karoserie jejího dodge, ačkoliv stály ve stínu červeného jilmu. Opatrně otevřela svoji schránku. Pot jí vytvořil skvrny v podpaží a pod ňadry. Doplácela na to, že klimatizace v autě nefungovala, že motor žral příliš mnoho oleje a že převodovka klapala tak, jako kdyby se měla rozpadnout na kusy. Bude ho muset vyměnit.

Na dně schránky ležela pohlednice. Většinou žádnou poštu nedostávala. Strčila ruku do tmy a pohlednici vytáhla na slunce.

Překvapeně se na ni zahleděla.

Letecký záběr. Zelené ostrovy na lesknoucím se moři, porostlé lesem, a miniaturní trajekt plovoucí mezi nimi a nechávající za sebou několik třpytících se brázd ve tvaru velkého W. Otočila ji. Skutečně tam stála její adresa: *Martha Allenová, 2200 Highway 177, Strong City, KS 66869*.

Začala číst. Nakrčila obočí, což způsobilo, že ve slunečních paprscích se jí na oroseném čele udělalo několik hlubokých vrásek.

Upřeně hleděla na slova, která se jí roztančila před očima.

Zadusila v sobě výkřik.

Po všech těch letech. Po tolika letech. To není možné. Slzy jí vhrkly do očí a náhle zaplavily její tvář. Kousla se do ruky sevřené v pěst. Na pohlednici stálo:

Má se dobře, Martho. Stal se z něj hodný chlapec. Stejně krásný a silný jako jeho matka. Až si tenhle pohled přečteš, spal ho a nesnaž se dozvědět víc.

Pohled nebyl podepsaný. Marthu napadlo, kdo ho asi napsal. V textu se mluvilo o *něm*, ale ne o *ní*. Je mrtvá?

„Meredith," zašeptala. Slzy jí stékaly po tvářích a v letním světle se třpytily jako sklo.

Okamžitě se rozhlédla kolem. Byla skoro vyděšená. Srdce jí tlouklo jako ptačí křídla o sklo. Jako kdyby se mohl v téhle pustině někdo skrývat a pozorovat ji.

Dlouho tam zůstala stát s pohlednicí v ruce, s mokrými tvářemi, s potem, jenž jí tekl po zádech, pod olověným sluncem, ztracená v mlhách. *Proč? Proč teď? Po všech těch letech?* Celá ta léta doufala, že dostane nějaké znamení. Každé ráno otvírala schránku na dopisy s miniaturním zábleskem naděje, po němž následova-